

Hồi 15

Thiếu Niên Áo Đen

K

iếm Phi đứng yên trước gió một hồi rồi đột nhiên hộc một đống máu tươi ra, hai mắt trợn tròn xoe, đầu óc choáng váng rồi ngã lăn ra đất tức thì.

Mặt trời đã từ từ mọc lên, trên cánh đồng hoang đột nhiên có tiếng vó ngựa vọng tới. Một thiếu niên áo đen, lưng đeo trường kiếm, mặt đẹp như ngọc, đôi lông mày kiếm xé ngược, mũi dọc dừa và đôi môi mỏng, trông rất anh tuấn, cưỡi một con ngựa toàn đen, hai tay không cầm cương mà tay phải lại cầm một cuốn sách, vừa đi vừa ngâm nga.

Đột nhiên, chàng trông thấy ở dưới đất có một thiếu niên anh tuấn đang nằm yên. Chàng vội nhảy xuống đất, đi tới cạnh Kiếm Phi, thấy mồm Kiếm Phi đầy còn dính máu tươi, vội nắm lấy tay Kiếm Phi mà coi mạch thử xem, rồi chàng cau mày lại, nhìn vào xó tối mà nghĩ thầm:

- Thương tích này là thương tích gì mà kỳ lạ đến thế này ?

Thì ra mạch của Kiếm Phi lúc nhanh lúc chậm, rất khác thường.

Chàng áo đen đứng dậy, khoanh tay về phía sau, đi lại ngẫm nghĩ hoài. Phàm một người sở trường về y đạo hẳn thấy một bệnh nan y chỉ tựa như gặp một nước cờ khó phá, phải cố nghĩ cho ra nước ấy mới thôi.

Thiếu niên áo đen cúi đầu ngắm nhìn Kiếm Phi một hồi, rồi lại lẩm bẩm đi lại. Đột nhiên chàng ẵm Kiếm Phi lên chạy thẳng vào trong rừng.

Con ngựa đen cũng thủng thẳng đi theo vào. Khi vào tới trong rừng, thiếu niên áo đen nhanh tay điểm vào ba nơi đại huyệt của Kiếm Phi rồi đỡ chàng dậy. Chàng ta để một tay vào mạch môn huyệt của Kiếm Phi, đồng thời móc túi lấy ra một viên thuốc màu xanh biếc nhét vào mồm chàng, rồi chàng ta mới vận chân khí của mình dồn sang người của Kiếm Phi.

Không bao lâu Kiếm Phi đã thấy một luồng hơi nóng dồn vào trong người mình, và chàng thiếu niên áo đen mồ hôi đã toát ra như mưa, và mặt của chàng ta cũng lộ vẻ kinh ngạc nữa.

Một tiếng đồng hồ sau, Kiếm Phi đã từ từ mở mắt ra nhìn. Chàng cảm thấy hơi nóng nọ đã vận hành trong người mình, nhưng vẫn chưa xuyên qua được chỗ tương giao của Nhâm Đốc hai mạch. Chàng thử vận chân khí ba lượt xem sao, thấy những sự khó

chịu trong người đã hết, riêng có chỗ tương giao của Nhâm Đốc hai mạch vẫn không sao xuyên qua nổi.

Rút cục thiếu niên áo đen thâu chương, đứng dậy, thở dài một tiếng. Kiếm Phi cũng đứng dậy vái chào thiếu niên ấy rồi nói:

- Với đại đức này, nói mấy lời cảm ơn không đủ, xin hỏi ân nhân quý tánh đại danh là gì ?

Lúc ấy mặt sắc của Kiếm Phi đã bớt nhợt nhạt, hai người đứng đối diện nhau trông đều đẹp trai cả, khó phân được ai hơn ai kém.

Thiếu niên áo đen cười khì một tiếng rồi đáp:

- Tại hạ Đông Phương Minh, xin hỏi huynh đài quý tính đại danh là gì ?

Kiếm Phi cười đáp:

- Tại hạ là Đặng Kiếm Phi.

Đông Phương Minh kêu "ồ" một tiếng, mặt tỏ vẻ kính phục và nói tiếp:

- Có phải Đặng huynh là người một mình đã đại náo Vạn gia trang, và được người ta ban cho biệt hiệu là Kim Húc lệnh chủ Đặng đại hiệp đấy không?

Kiếm Phi vội đáp:

- Tiểu đệ chỉ được một chút hư danh thôi, chứ nói về thực tài thì bằng sao được Đông Phương huynh.

Đông Phương Minh thấy chàng tăng bốc mình, khoái chí vô cùng, mặt đỏ bừng vừa cười vừa nói tiếp:

- Đây là lần đầu tiên mà tiểu đệ bước chân vào giang hồ, việc gì cũng không biết hết, bằng sao được Đặng huynh ! Sau này còn mong Đặng huynh chỉ bảo cho luôn luôn.

- Đông Phương huynh không nên quá khiêm tốn như thế. Sau này nếu huynh cần đến tiểu đệ việc gì, huynh chỉ cần dặn bảo một tiếng là đệ xin giúp huynh ngay !

Đông Phương Minh đột nhiên nghiêm nghị hỏi lại:

- Đặng huynh còn thấy trong người khó chịu không?

Kiếm Phi nghe hỏi, thầm cảm ơn Đông Phương Minh vô cùng, vội đáp:

- Gần đây tiểu đệ nhận thấy chỗ tương giao của Nhâm Đốc hai mạch hình như có vật gì cản trở. Vả lại đệ không sao vận dụng chân lực được, công lực trong người ngày một kém sút hình như trúng phải một thứ độc gì.

Đông Phương Minh nghe nói bỗng kinh hãi vội hỏi lại:

- Đặng huynh có cảm giác này từ bao lâu rồi ?

- Bắt đầu từ hôm qua.

Đông Phương Minh suy nghĩ giây lát rồi rầu rĩ nói tiếp:

- Có lẽ... chắc Đặng huynh đã bị người ta ám hại, bằng không làm sao mà nơi đó lại bị ngăn trở như thế !

Nói tới đó, chàng ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Nhưng Đặng huynh khỏi lo âu, ân sư của tiểu đệ rất giỏi về y lý, chắc có thể chữa khỏi cho huynh được.

Kiểm Phi nghe nói cả mừng, vội hỏi lại:

- Lệnh sư là...

- Gia sư là Bích Phong Tản Nhân.

Nghe thấy cái tên Bích Phong Tản Nhân, Kiểm Phi tỏ vẻ mừng rỡ vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

- Chẳng lẽ Thiên Ngoại Tam Tôn danh trấn võ lâm năm mươi năm về trước vẫn còn sống ở trên đời chăng ? Nhưng theo lời người ta đồn thì ông ta đại chiến với Sài Nho Tú Sĩ và cả hai cùng chết ở trên đỉnh núi Đại Tuyết mà...

Nghĩ đoạn chàng nghiêm nghị hỏi:

- Chẳng lẽ Thiên Ngoại Tam Tôn vẫn chưa quy tiên hay sao ?

- Việc này không thể nói cho người ngoài nghe được, chỉ riêng Đặng huynh biết thôi, không những ba anh em gia sư chưa hề bị toi mạng, mà cả đến Sài Nho Tú Sĩ nghe nói cũng sắp hạ thân lần nữa. Lần này tiểu đệ bước chân vào giang hồ cũng có liên quan đến việc ấy.

Kiểm Phi nghe nói liền giật mình kinh hãi, và nghĩ thầm:

- Mình mới gặp người ta lần đầu, người ta không nói, mình đã thụ ân rất nhiều rồi, vậy ta còn hỏi tiếp sao tiện.

Nghĩ đoạn chàng nói tiếp:

- Xin huynh cứ yên tâm, tiểu đệ không tiết lộ tin tức đâu.

- Không phải tiểu đệ không tin Đặng huynh, nhưng vì gia sư dặn tiểu đệ, việc này có liên hệ với số mạng hư vong của cả võ lâm. Lần này tiểu đệ thừa lệnh đi làm việc. Gia sư đã cấm tiểu đệ không được sinh sự với ai, và tiết lộ tin tức nào. Bằng không nếu để cho bọn Sài Nho Tú Sĩ hay tin thì hậu quả không thể nào tưởng tượng được.

Kiểm Phi kinh hãi vội hỏi:

- Xin Đông Phương huynh chớ nói bậy như thế. Gia nghĩa phụ chưa qua đời đâu.

- Nếu Sài Nho Tú Sĩ tái xuất giang hồ, Phiến Ma thế nào cũng hưởng ứng.

- Tiểu đệ dám lấy tính mạng mình bảo đảm nghĩa phụ không tái xuất giang hồ để hưởng ứng với Sài Nho Tú Sĩ nữa đâu.

- Nếu y tái xuất sơn thì sao ?

- Nếu gia nghĩa phụ có tái xuất sơn, thế nào cũng sẽ đứng về bên đối địch với Sài Nho Tú Sĩ.

- Làm sao mà Đặng huynh có thể bảo đảm được như thế ?

- Nếu Đông Phương huynh tin được tiểu đệ, xin đừng có quan tâm về điểm đó. Còn huynh muốn đệ lấy gì ra để bảo đảm, quý hồ đệ có vật đó, sẽ xin đem ngay ra để bảo đảm.

Đông Phương Minh thấy chàng thành thực như vậy, không nghi ngờ nữa, liền chấp tay chào nói:

- Nếu vậy, xin huynh hãy nhận của tiểu đệ một lễ.

Kiểm Phi vội khiêm nhượng đáp:

- Tiểu đệ đâu dám.

- Vì vừa rồi đệ thất lễ, mong Đặng huynh thứ lỗi cho.

- Huynh nghi ngờ như trên cũng phải, vì đi lại trên giang hồ, việc gì cũng phải cẩn thận đề phòng để khỏi bị kẻ gian ám hại.

Đông Phương Minh vội móc túi lấy một cây sáo ngọc trắng ra đưa cho Kiểm Phi và nói tiếp:

- Gia sư ẩn tích ở trên Bạch đầu phong tại núi Yến Sơn. Đặng huynh cầm lấy cây sáo ngọc này đi kiếm gia sư, thế nào gia sư cũng sẽ chữa giúp cho huynh liền.

Kiểm Phi đỡ lấy cây sáo ngọc cảm ơn rằng:

- Tình nghĩa của Đông Phương huynh, tiểu đệ không bao giờ dám quên.

Đông Phương Minh khiêm tốn, cười khì một tiếng, và rất âu yếm hỏi tiếp:

- Tiểu đệ phải về thành lấy ngựa đã.

Đông Phương Minh bước ra ngoài rừng vừa cười vừa nói tiếp:

- Nè, chúng ta cùng cưỡi chung một con ngựa trước đã nhé !

Nói xong, chàng vẫy tay một cái, con ngựa đã chạy tới. Hai người cùng nhảy lên yên, con ngựa liền phóng mình trở về thành ngay.

Lúc ấy trời đã sáng tỏ, hai người cùng đẹp trai, cưỡi chung một con ngựa, trông rất đẹp mắt.

Hai người phóng ngựa tới trước cửa khách điểm của Kiểm Phi ở. Đông Phương Minh chỉ khẽ gò cương một cái, con ngựa đã đứng yên ngay. Tên phổ ky thấy Kiểm Phi

đã về tới, hoảng sợ đến biến sắc mặt, vội đưa mắt ra hiệu cho người chưởng quầy rồi gượng cười tiến lên nói:

- Ô ! Công tử đi phố về đấy à ? Sao tiểu nhân không trông thấy đi ra nhỉ ?

Kiểm Phi dùng mũi "hừ" một tiếng, không thèm trả lời rồi đi thẳng vào trong phòng. Tên phổ ký thấy chàng đi vào nhà trong hoảng sợ vô cùng, vội chạy ngăn cản và nói:

- Mời công tử hãy ngồi chơi xơi chén rượu cho ấm đã.

Kiểm Phi thấy tên phổ ký có vẻ hoảng hốt như vậy liền sinh nghi vội hỏi lại:

- Các người định giở trò gì thế ?

Nói xong, chàng đẩy tên phổ ký bắn ra ngoài xa bảy tám bước, rồi đi đến cửa phòng đẩy mạnh một cái. Chàng thấy trong phòng trống không, mấy bộ quần áo của mình với những tiền bạc mà chàng đã trao đổi bằng hạt châu cũng bị mất hết.

Cũng may những vật quý trọng chàng lại để ở trong túi bách bảo đem theo trong người, bằng không thì phiền phức lắm. Chàng tức giận khôn tả, quay người lại thì không biết tên phổ ký đã chạy đi đâu mất rồi. Chàng liền nghĩ thầm:

- Giỏi lắm ! Ra chúng đã chia nhau hết đồ đạc của ta !

Nghĩ đoạn chàng quay trở ra, và chàng đoán chắc hôm qua thế nào cũng do tên phổ ký của điểm này bỏ thuốc mê vào rượu cho mình uống. Chàng hậm hực đi ra quầy, đã thấy tên phổ ký đứng đợi chờ ở đó, tay cầm cái bọc áo của chàng và vừa nói:

- Thưa công tử, bọc áo của công tử tiểu nhân đã gửi ở quầy này đây.

Y còn muốn được Kiểm Phi thưởng cho một ít tiền bạc. Kiểm Phi không ỏi năng gì cả, cầm lấy bọc áo, thuận tay lấy một ít bạc vụn ra cầm ở trong tay rồi đi thẳng ra ngoài cửa điểm. Có lẽ tên phổ ký muốn được hưởng chỗ bạc vụn ấy, nên y hết sức cung kính, tiễn chàng ra tận cửa.

Kiểm Phi liền hỏi:

- Ngựa của ta đâu ?

Tên phổ ký mặt mếu máo đáp:

- Thưa công tử, ngựa của công tử đã bị người nào lấy trộm mất rồi. Tiểu nhân lại cứ tưởng là công tử đã cười đi chơi !

Kiểm Phi cả giận, bụng bảo dạ:

- Nhất định chính tên phổ ký này đã tác quái chứ không sai !

- Đây tiền thưởng cho người hôm qua đã bỏ thuốc mê vào cho ta uống đấy !

Tên phổ ky bị chàng điểm huyết đau nhức không chịu nổi, mồ hôi toát ra như mưa nhưng không sao nói lên được nửa lời, sau y phải khẽ van lơn rằng:

- Thừa công tử, gia đình tiểu nhân còn bà mẹ tám mươi tuổi, đứa con mới lên ba, tất cả đều trông mong vào tiểu nhân nuôi dưỡng. Xin công tử cứu giúp cho...

Y vừa nói vừa khóc lóc, trông rất đáng thương. Kiếm Phi cười nhạt hỏi tiếp:

- Hôm qua ai sai người bỏ thuốc mê thế ?

Tên phổ ky với vẻ mặt rất đau khổ, nhìn Kiếm Phi, nhưng mồm không dám trả lời. Lúc ấy trong khách điểm có một số khách ở trọ chạy ra xem.

Kiếm Phi lại hỏi tên phổ ky ấy tiếp:

- Nếu người không trả lời thì ta đi đây !

Tên phổ ky ấy dùng tay trái ôm lấy tay phải, mồm thì van lơn:

- Thừa công tử, tiểu nhân bị cưỡng ép xin công tử tha...

Những những khách ở trong điểm biết Kiếm Phi không phải là tay vừa nên không dám ra can thiệp cả.

Kiếm Phi thấy tên phổ ky nhất định không chịu nhận, liền cười khì một tiếng, quay lại nói với Đông Phương Minh rằng:

- Đông Phương huynh, chúng ta đi thôi !

Đông Phương Minh "ừ" một tiếng, khẽ giật cương một cái, con ngựa đã thủng thẳng tiến tới cạnh Kiếm Phi. Tên phổ ky thấy chàng định đi thực mới đánh liều khẽ nói:

- Hắc Sát trang đấy !

Kiếm Phi hỏi lại:

- Có thực Hắc Sát trang ?...

Hỏi xong chàng lại ném một miếng bạc vụn vào Khúc Trì huyết của tên phổ ky.

Tên phổ ky ấy kêu lên một tiếng nhưng tay đã hết đau và đỡ sưng dần.

Mọi người chỉ thấy bóng người thấp thoáng một cái, tiếng nhạc ngựa kêu "loong coong", mới hay Kiếm Phi đã nhảy lên ngựa cùng Đông Phương Minh về phía xa rồi.

Hồi 16

Đà Sơn Công Tử

Yến Sơn ở phía bắc tỉnh Hà Bắc, thế núi rất hiểm trở và cao chót vót, trên núi lại khá nhiều rừng rậm chưa hề được khai thác bao giờ. Những cánh rừng đó rậm rạp đến nỗi quanh năm không lọt một chút ánh sáng mặt trời nào cả. Hôm đó người ta đột nhiên thấy dưới núi có một đại hán tuổi trạc trung niên, mặc áo vảo màu lam thủng thảng đi lên trên núi.

Y vừa đi vừa ngó đầu nhìn lên phía trên thấy đỉnh núi cao chọc trời, liền thở dài và tự nói:

- Hà ! Có lẽ núi này đúng là Yến Sơn rồi.

Y đứng ngấm nhìn giây lát rồi lại tiếp tục đi lên.

Đi thêm được một quãng đường, y liền ngồi xuống nghỉ ngơi và đưa mắt nhìn xung quanh, y bỗng trở mắt nhìn thẳng vào ngọn núi gần đó...

Ngọn núi ấy thẳng tuột như một cây bút, sương mù và mây bao phủ ở chỗ lưng chừng ngọn, nên đại hán ấy chỉ nhìn thấy một cách lơ mờ thôi.

Y thấy đỉnh núi phủ đầy tuyết mà những tuyết này quanh năm không bao giờ tan.

Đại hán ấy lại lẩm bẩm tự nói:

- Có lẽ núi nọ là Bách đầu phong cũng nên.

Nói xong, y lại lê bước chân uể oải lên núi tiếp.

Trời đã sâm sẫm tối, y đang thở hồng hộc sau khi leo qua lưng núi, rồi y ngồi lên trên một tảng đá nghỉ ngơi, và nhìn trời.

Lúc ấy mặt trời đã lặn xuống phía Tây, chim chóc bay về tổ, mồm đang kêu "chíp chíp". Đại hán thở dài một tiếng, giơ tay lên lau chùi mồ hôi ở trên trán, ngấm nghĩ một hồi rồi lấy một cái hộp nho nhỏ màu trắng ra, trong hộp đựng đầy những thuốc viên màu trắng. y đổ một viên ra nuốt chửng.

Xong y vội vàng tiến thẳng vào trong rừng.

Một lát sau, từ sau một cây cổ thụ ở trong rừng có một chàng thiếu niên trông rất đẹp trai tuấn tú nhưng sắc mặt nhợt nhạt, đôi lông mày rất dài, đôi người lóng lánh, mình mặc áo trắng, tay cầm một bọc áo, ngừng đầu nhìn lên trên đỉnh núi cao chót vót rồi lẩm bẩm nói:

- Nếu ta không vận dụng bốn thân chân lực, có lẽ khó mà lên nổi trên núi này...

Thieu niên ấy chính là Kiếm Phi, đến Yến Sơn này định kiếm Bích Phong chân nhân để chữa giúp cho mình. Suốt dọc đường chàng không dám vận chân khí để giở khinh công tuyệt diệu ra đi, vì sợ nếu vận dụng chân khí như thế, e công lực lại chóng bị hao tổn thêm, nên chàng phải đi mất ba ngày mới tới được Yến Sơn này.

Sở dĩ dọc đường không xảy ra việc gì rắc rối là nhờ ở chàng đã dị dung, cải dạng cho khác đi.

Bây giờ đã tới Yến Sơn rồi, chàng nhận thấy nếu không khôi phục lại bộ mặt thực của mình, như vậy mình sẽ bất kính với Bích Phong Tản Nhân, cho nên chàng vội uống luôn một viên Hoàng dung đơn và đang cất bước đi lên trên núi thì bỗng thấy một cái bóng người đỏ như lửa thấp thoáng một cái, và phía sau chàng đã có một thiếu nữ rất xinh đẹp, mình mặc áo lụa đỏ, lưng đeo trường kiếm trông rất oai nghi. Nàng hé bộ răng rất đều và đẹp ra cười rồi cất giọng thỏ thẻ khẽ gọi:

- Đặng huynh...

Kiếm Phi giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn. Chàng đã nhận ra thiếu nữ đó chính là Vân Sơn Phi Phụng Ngân Phách Hàn Lý Hồng, đồ đệ của Vân Sơn Thần Ni.

Lý Hồng thấy Kiếm Phi quay đầu lại, nàng khoái chí vô cùng, bao nhiêu tâm sự trong lúc chia tay muốn thổ lộ cùng chàng ngay, không hiểu tại sao mắt nàng bỗng đỏ ngầu và u oán hỏi:

- Công tử...

Khi nàng trông thấy sắc mặt của Kiếm Phi nhợt nhạt như người bị đau nặng, liền tỏ lòng thương xót, nước mắt nhỏ ròng ngay, và khẽ nói tiếp:

- Công tử... gây nhiều lắm...

Nhưng Kiếm Phi rất khách khí, chấp tay chào nàng một cái và lạnh lùng hỏi lại:

- Lý cô nương vẫn được mạnh đấy chứ ? Sao lệnh sư không đi với cô nương?

Sự thật tối hôm đó Lý Hồng mượn cớ đi làm một chút việc riêng, chia tay với Thần Ni rồi theo dõi Kiếm Phi cho tới giờ. Tuy Dị dung đơn của Kiếm Phi rất thần diệu, vì nàng vẫn theo dõi hoài nên chàng đi tới đâu nàng đi tới đó, nhưng nàng không cho chàng trông thấy mình thôi.

Bây giờ nàng thấy chàng đã uống thuốc để hoàn lại bộ mặt thật của mình và có lẽ cũng đã đến nơi đến chốn rồi nên nàng mới hiện thân ra để gặp chàng. Trái tim của nàng đã hoàn toàn trao hết cho chàng ngay từ lúc mới gặp mặt. Suốt dọc đường, chàng trông thấy chàng không sao giở được hết võ công của mình ra, dù tài ba rất cao siêu, nàng thương xót và đau lòng vô cùng.

Nhưng không hiểu tại sao nàng vẫn không dám hiện thân ra để gặp chàng, vì sợ chàng không đếm xỉa tới mình và sẽ đối phó với nàng bằng một thái độ lạnh lùng.

Quả nhiên nàng đoán không sai, Kiếm Phi đối xử với nàng lạnh lùng thật.

Nàng cố hết sức chịu nhịn mà cúi đầu khẽ đáp:

- Gia sư... không đi cùng với tiểu muội.

Kiếm Phi lại lạnh lùng hỏi tiếp:

- Có phải chỉ một mình cô tới đây không?

Lý Hồng không sao chịu nhịn được, cúi đầu xuống, nước mắt nhỏ xuống như mưa rồi đột nhiên nàng tròn xoe đôi mắt lên, mặt lộ vẻ hờn giận hậm hực nhìn chàng. Kiếm Phi vẫn kiêu ngạo đứng yên lạnh lùng nhìn nàng.

Lý Hồng đột nhiên nghiêng răng mím môi, giơ tay lên tát chàng hai cái vào má kêu "bộp bộp".

Kiếm Phi loạng choạng lui về phía sau haibc, hai má nhọt nhọt đã thấy hiện lên lốt hai bàn tay nho nhỏ và đỏ hồng.

Lý Hồng tát chàng hai cái rồi liền hối hận, nước mắt nhỏ rùng xuống và giơ hai tay lên ôm mặt khóc "hu hu".

Kiếm Phi lạnh lùng nói:

- Lý cô nương không có việc gì dặn bảo tại hạ chứ ?

Lý Hồng nghe thấy chàng hỏi như thế lại càng đau lòng thêm, càng khóc sụt sùi và rồi nàng định quay mình đi luôn, nhưng lại không nổi...

Kiếm Phi cười nhạt một tiếng, bỗng quay người lại vận chân khí giở "Long vân độ" thân pháp ra nhanh như gió bay đi luôn.

Lý Hồng vừa nín khóc, ngừng đầu lên thì không thấy bóng chàng đâu hết, nàng càng đau lòng thêm. Trong lúc nàng khóc "hu hu" thì mồm vẫn lẩm bẩm nói:

- ... Bỏn cô nương... thế nào cũng có một ngày... giết chết người...

Đang lúc ấy, trong rừng có một thiếu niên anh tuấn, mặc bộ áo vàng nhạt, trông rất lịch sự thẳng bước ra. Trông thấy Lý Hồng liền tủm tỉm cười và khẽ hỏi:

- Cô em kia, muốn giết ai thế ?

Nghe giọng nói của thiếu niên ấy đúng là giọng miền Nam, Lý Hồng không biết người đó là ai, vừa khóc lóc vừa hờn giận đáp:

- Ai khiến người can thiệp tới...

Thiếu niên nọ khẽ cười một tiếng, vẫn nhỏ nhẹ hỏi tiếp:

- Tất nhiên tại hạ không có quyền can thiệp tới, nhưng...

Nói tới đó, y ngắt lời để đợi Lý Hồng lên tiếng. Nhưng Lý Hồng vẫn làm thính, y liền hỏi tiếp:

- Tại sao cô nương không ngừng đầu lên nhìn tại hạ thế ?

Y tự phụ mình đẹp trai, tưởng thiếu nữ nào trông thấy y cũng mê ngay, cho nên y mới bảo Lý Hồng nhìn y. Đồng thời cũng muốn xem mặt nàng xấu đẹp ra sao, để xem có nên mất công theo dõi không ?

Quả nhiên Lý Hồng nghe y nói xong liền ngẩng đầu lên nhìn. Nàng trông thấy mặt đối phương cũng phải rung mình một cái. Nàng thấy người đó anh tuấn và lại rất cao quý nữa. Mặt hao hao giống Kiếm Phi, nhưng đôi mắt hơi nhỏ, môi hơi mỏng, đầu mũi nhọn và hơi quặp vào.

Y mặc một cái áo dài màu vàng nhạt trông rất lịch sự, tay lại cầm một cái quạt màu cũng vàng nhạt, nếu so sánh với Kiếm Phi, ngoài mấy khuyết điểm trên với người nhìn ngang nhìn dọc luôn ra, thì quả thực mặt y đẹp không khác gì Kiếm Phi. Nàng liền tưởng tới có lẽ người này là Kiếm Phi hóa thân cũng nên. Vì thế mới u oán hỏi:

- Người là ai ?

Thiếu niên nọ hờn hờ và cũng vì y nhận thấy Lý Hồng là thiếu nữ đẹp nhất trong những thiếu nữ mà y đã được gặp, nên y đảo ngược đôi ngươi một vòng, rồi khẽ đáp:

- Tại hạ là Hoàng Cái Vũ.

Lý Hồng thấy đối phương mắt cứ đảo tròn như vậy, liền nghĩ thầm:

- Hừ. Người lại còn giả bộ. Tưởng ta không biết người là ai hay sao ?

Nàng nghĩ như vậy nhưng vẫn nức nở hỏi:

- Có thật tên người là Hoàng Cái Vũ không ?

Hoàng Cái Vũ cười "hì hì" đáp:

- Phải, chính tôi là Đà Sơn công tử Hoàng Cái Vũ đây.

Lý Hồng kinh ngạc thầm vì nàng biết phái Đà Sơn ở trên núi Dã Nhân tại biên giới tỉnh Vân Nam cách nơi đây rất xa và võ công phái ấy quái dị cao siêu khôn tả, nhất là Sơn chủ của phái ấy, ít người được trông thấy rõ bộ mặt thật của y.

Người ta chỉ biết cách đây mấy chục năm ở trong núi Dã Nhân ở phía Tây tỉnh Vân Nam đột nhiên xuất hiện một người tự nhận là sơn chủ của phái Đà Sơn, võ nghệ rất cao cường. Ngoài ra, người đó tánh tình rất quái dị và thủ đoạn độc ác khôn tả.

Nhưng y đã công nhiên tuyên bố môn hạ của phái Đà Sơn quyết không bước chân vào đất Trung Nguyên, trừ khi y tự tin có thể vô địch thiên hạ.

Lúc ấy y mới thủ tiêu lời tuyên bố kia. Bấy nhiêu năm nay, những kẻ bị võ lâm Trung Nguyên đuổi ra khỏi môn phái liền đi tới Đà Sơn xin gia nhập làm môn hạ. Bất cứ

là ai y cũng thâm nhận hết. Đã có, người đuổi phản đồ của mình tới đó để diệt trừ, nhưng mấy người đó đều bị y đánh bại hết, nên tên tuổi của Đà Sơn càng ngày càng lừng lẫy, không ai tới đó gây hấn, và cũng vì vậy phái Đà Sơn đã kết thù kết oán với các môn phái ở Trung Nguyên rất nhiều.

Cho nên Lý Hồng vừa nghe thấy thiếu niên nọ xưng là Đà Sơn công tử, nàng giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Chẳng lẽ y không phải là Kiếm Phi chăng ?

Nghĩ đoạn, nàng lại hỏi thử tiếp:

- Thế tại sao công tử lại tới đây ?

Cái Vũ thấy thiếu nữ quả đẹp thật, liền dịu giọng đáp:

- Tại hạ nghe thấy cô nương khóc lóc, tưởng là bị ai hà hiếp nên mới vội tới đây, không ngờ...

Lý Hồng đang phân vân và suy nghĩ thì Cái Vũ lại hỏi tiếp:

- Có phải cô nương tên là Lý Hồng không?

Lý Hồng không biết tên tuổi của mình đã lừng lẫy giang hồ, và mình lại mặc áo đỏ như vậy lại càng dễ nhận. Nàng thấy đối phương nói ra họ tên mình lại hiểu lầm, vội nghĩ tiếp:

- Hừ, y lại biết cả tên họ của ta.

Hoàng Cái Vũ lại hỏi tiếp:

- Lệnh sư có mạnh không?

Lời này ca y rất sâu sắc, nhưng Lý Hồng nghe thấy lại tỏ vẻ thương yêu mà liếc y một cái, u oán đáp:

- Sư phụ của tiểu muội phải cái tính rất nóng nảy...

Nàng nói như vậy, bụng bảo dạ rằng:

- Xem như vậy, có lẽ Kiếm Phi vẫn còn yêu ta...

Nàng yên trí Hoàng Cái Vũ chính là hóa thân của Kiếm Phi, cho nên nàng không khóc nữa.

Hoàng Cái Vũ đã ngược đôi người mấy vòng rồi cười khì một tiếng, rất âu yếm hỏi tiếp:

- Lý cô nương, trời sắp tối rồi, còn đứng ở đây làm chi ? Chả lẽ còn đợi chờ ai nữa hay sao ?

Lý Hồng lờm y một cái ai oán, và khẽ hỏi lại:

- Công tử còn hận sư phụ tiểu muội không ?

Hoàng Cái Vũ giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng:

- Sao nàng lại biết ta với môn phái nàng có thù hằn với nhau như thế ?

Nhưng y là người đa mưu túc kế, liền mỉm cười đáp:

- Tại sao tại hạ lại hận bà ta cơ chứ ?

Lý Hồng đã hết râu rĩ, ngừng đầu lên vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Có thật công tử không còn oán hận sư phụ của tiểu muội nữa phải không ?

Hoàng Cái Vũ thấy nàng cười, nàng đẹp thêm nên khoái vô cùng, vừa cười vừa đáp:

- Tất nhiên là không, và nể mặt Lý cô nương, tại hạ không còn tức hận bà ta nữa...

- Công tử... tử tế thật.

Đồng thời nàng nghĩ thầm:

- Hừ ! Kiểm Phi ơi Kiểm Phi. Ta hãy chưa vội lột mặt nạ người ra vội. Xem người giả bộ đến bao giờ.

Hoàng Cái Vũ cũng khoái chí vô cùng, bụng bảo dạ:

- Con nhỏ này ngây thơ thật. Phen này tiểu gia phải chơi cho thỏa chí rồi mới giết cả môn phái nó. Như vậy mới thật hài lòng tiểu gia.

Nghĩ đoạn y cũng hớn hỡ và đồng thời giơ tay ra ôm lấy vai nàng. Lý Hồng hổ thẹn, cười khi một tiếng chứ không cự tuyệt gì hết. Y thuận tay lôi nàng vào lòng, mồm vừa cười vừa nói:

- Hồng muội có yêu tôi không ?

Lý Hồng nũng nịu đáp:

- Ai yêu công tử nào ?

Hoàng Cái Vũ cười ha hả, rồi hôn vào má nàng mà nói tiếp:

- Chúng ta đi thôi, còn ở lại trên núi này làm chi ?

Lý Hồng nghĩ thầm:

- Hừ ! Trước hết hóa trang làm người không biết võ, bây giờ lại hóa trang làm người của phái Đà Sơn, nhưng dù sao cũng tin yêu ta.

Nghĩ đoạn, nàng đứng thẳng dậy nũng nịu đáp:

- Ai khiến công tử đến đây làm chi ?

Hoàng Cái Vũ cười phì một tiếng, giơ tay ra ôm ngang lưng nàng và nói tiếp:

- Hồng muội, chúng ta đi thôi !

Lý Hồng nghe thấy Cái Vũ gọi mình là Hồng muội, khoái chí khôn tả, tựa người vào vai y rồi cùng đi xuống núi.

Hồi 17

Bích Phong Tản Nhân

Hãy nói Kiếm Phi rời khỏi Lý Hồng liền giở khinh công ra đi như bay. Đột nhiên chàng nghĩ lại:

- Sao ta lại nhần tâm đến thế ? Bỏ lại một thiếu nữ si tình ở trên núi hoang, không thềm đếm xỉa, như vậy thật là quá đáng.

Nghĩ đoạn, chàng ngừng chân lại, đi thủng thẳng để chờ đợi.

Sau cùng chàng ngừng chân lại hẳn, đứng yên ở đó. Trong đầu óc chàng lại có hình bóng đáng yêu của Lý Hồng hiện lên, trông nàng rất đáng thương, nên chàng không sao hành động được, chàng vội quay lại chỗ cũ.

Khi chàng sắp quay lại chỗ cũ, thì bỗng nghe thấy có tiếng cười đùa của một nam một nữ, chàng liền ngừng chân lại lắng tai nghe. Chàng văng vẳng nghe thấy Lý Hồng nói: "Công tử... tử tế thật."

Ngoài ra, chàng lại nghe tiếng người đàn ông vừa cười vừa đáp: "Hồng muội có yêu tôi không ?", và Lý Hồng nũng nịu trả lời: "Ai yêu công tử nào."

Tiếp theo đó, chàng lại nghe thấy tiếng cười ha hả của người đàn ông. Tiếng cười ấy làm đình tai nhức óc chàng, suýt tí nữa thì chàng chết giấc ngay tại chỗ. Lúc này chàng mới phát giác mình có yêu Lý Hồng thực, nhưng sự yêu đương đó hóa thành sự tức giận. Chàng nắm chặt hai tay lại, dấm mạnh vào nhau rồi nghiêng răng mím môi nói:

- Dâm đẳng, vô sỉ...

Chàng dậm chân một cái rồi quay mình đi luôn. Chàng không ngờ Lý Hồng lại dâm đẳng đến như thế ? Vì ta không thềm đếm xỉa tới mà nàng khóc lóc. Bây giờ mới văng mặt ta có một chút, nàng đã ngã vào lòng người khác được rồi. Nàng thực là con người bần tiện, hạ lưu...

Nghĩ như vậy, chàng quyết định từ nay trở đi không thềm đếm xỉa tới nàng nữa, và đối với Vân Sơn Thần Ni chàng cũng sẽ không nương tay nữa.

Chàng ghen tức chạy như điên như khùng, không bao lâu đã tới đỉnh núi Bạch đầu, nơi đây gió lạnh buốt xương, chung quanh đầy những tuyết, thậm chí có những nơi còn đóng thành băng nữa, nên trơn tuột rất khó đi lại. Chàng đứng yên một lát, thở hắt ra một cái, chân lực trong người vì sự chạy cuồng loạn vừa rồi đã bị tiêu hao khá nhiều nên chàng thấy có vẻ khó thở.

Gió càng thổi càng lạnh, nhưng lúc này vẻ mặt tinh thần chàng lại thấy dễ chịu hơn. Sau khi thở hồng hộc, chàng mới thấy trong người bớt khó chịu, liền mỉm cười cúi đầu nhìn xuống bên dưới.

Chàng tưởng tượng bao nhiêu điều trần tục đã được tẩy trừ hết, bao nhiêu phiền não đau khổ cũng mất sạch.

Chàng đứng ở đó một hồi rồi rú lên một tiếng thật dài, quay về phía sau núi mà đi luôn.

Phía sau Bạch đầu phong là một sườn núi phủ đầy băng tuyết và đen nhánh. Lúc ấy mặt trời đã lặn về phía Tây, màn đen đang từ từ buông phủ. Chàng đứng ngẩn người ra nhìn khắp chung quanh.

Bỗng có giọng khàn khàn như tiếng một cụ già ở đằng xa vọng tới:

- Bé con kia ! Người ở đâu tới thế ?

Kiểm Phi giật mình kinh hãi, nhìn đi nhìn lại không thấy hình tích một ai hết.

Chàng đang thắc mắc vô cùng thì đột nhiên có một luồng gió mạnh như một mũi tên nhắm Phong phủ huyết sau ót chàng mà lấn át tới.

Sức gió ấy mạnh kỳ lạ nên có tiếng kêu "veo veo" rất lớn thật là kinh người.

Nhưng tiếng gió vừa truyền vào tai chàng thì luồng gió mạnh kia đã chỉ còn cách ba tấc nữa là đụng vào Phong phủ huyết của chàng.

Kiểm Phi sợ hãi vô cùng, vội nín hơi lấy sức nhảy sang bên ba thước để tránh né. Chàng vừa đứng yên thì đã có tiếng cười nhạt và tiếng nói vọng tới rằng:

- Người biết cả môn khinh công Long vân động cơ đấy ! Giỏi thật ! Sao tiểu tử lại dám lên trên Bạch đầu phong này của ta làm chi ?

Tiếng nói đó vừa dứt, Kiểm Phi đã trông thấy một ông cụ cao lớn, tóc bù rối, chân đi đất, mình mặc áo bào xanh, hiện ra trước mặt. Ông ta trông vẻ rất kiêu ngạo và giận dữ, nhìn thẳng vào mặt chàng quát hỏi:

- Tiểu tử thừa lệnh ai tới đây thế ?

Kiểm Phi thấy ông già này cao lớn vạm vỡ, mặt lạnh lùng, hai mắt tia ra những luồng ánh sáng chói lọi, vẻ mặt giận dữ, liền lui về phía sau một bước rồi lạnh lùng đáp:

- Tại hạ thiết tưởng sự đánh lén như thế này không phải là một hành vi vẻ vang gì cả !

Ông già đột nhiên ngừng mặt lên trời cười như điên rồi nói tiếp:

- Được ! Được ! Ngày hôm nay không ngờ lão phu lại được tiểu tử này đến tận đây dạy bảo một phen như vậy !

Tiếng nói của ông ta kêu như tiếng chuông, khiến bốn bề đều rung động, và còn có những tiếng vo vo vọng lại.

Kiểm Phi thấy vậy nhủ thầm:

- Công lực của ông già này thâm hậu lắm ! Chẳng lẽ ông ta chính là Bích Phong Tản Nhân...

Nghĩ tới đó chàng liền chấp tay chào và đáp:

- Tiền bối tới đây chỉ muốn tìm kiếm một vị võ lâm tiền bối ẩn tích đã lâu.

Ông già bỗng nín cười, lên tiếng hỏi tiếp:

- Người muốn kiếm ta ?

Kiểm Phi nghiêm nghị đáp:

- Bích Phong Tản Nhân !

Ông già trợn tròn xoe đôi mắt nhìn chàng và hỏi:

- Người kiếm ông ta có việc gì ?

Kiểm Phi móc túi lấy cây sáo của Đông Phương Minh trao cho ông ta và nói tiếp:

- Tiểu bối có việc đến đây muốn thưa cùng...

Ông già trông thấy cây sáo ngọc, liền dịu nét mặt hỏi tiếp:

- Cây sáo ngọc này người lấy ở đâu thế ?

Kiểm Phi đoán chắc ông già này chính là Bích Phong Tản Nhân chứ không sai. Nếu không ít nhất cũng là người có liên quan với ông ta, cho nên vội nghiêm nghị đáp:

- Cây sáo ngọc này do một người bạn của tiểu bối trao cho, bảo tiểu bối cầm nó đến đây làm tín vật để yết kiến sư phụ của huynh ấy là Bích Phong Tản Nhân.

Ông già cười ha hả tiếp:

- Lão phu là Bích Phong Tản Nhân đây ! Vậy cậu tên là gì thế ?

Kiểm Phi giả bộ làm ra vẻ ngạc nhiên, vội cúi xuống vái lạy và đáp:

- Tiểu bối Đặng Kiểm Phi tham kiến lão tiền bối.

Bích Phong Tản Nhân dùng tay áo khẽ phất một cái và nói:

- Khỏi cần phải đa lễ như thế !

Kiểm Phi liền cảm thấy một luồng sức nhu mì đỡ mình đứng dậy rồi Tản Nhân nghiêm nét mặt lại hỏi:

- Lệnh sư là ai thế ?

Kiểm Phi trầm ngâm một hồi, không trả lời.

Tản Nhân lại hỏi tiếp:

- Hiền đệ có phải là môn hạ của Áo Thiên đấy không?

Kiểm Phi gật đầu.

Tản Nhân lại nói:

- Đưa cây sáo ngọc cho ta !

Kiểm Phi đưa cây sáo cho ông ta. Ông ta cầm lấy cây sáo rồi mỉm cười nói với Kiểm Phi rằng:

- Bây giờ ngươi có thể xuống núi được rồi !

Kiểm Phi giận dữ hỏi lại:

- Tiền bối nói như thế nghĩa lý gì ?

Tản Nhân cười hì hì đáp:

- Nếu ngươi không phải là con cháu của Phiến Ma thì thế nào cũng là đồ đệ của Địa Âm Tử. Nếu không nể mặt Minh nhi, lão phu không khi nào chịu để yên cho ngươi xuống núi một cách dễ dàng như thế đâu.

Lời nói của ông ta làm khích động tới lòng kiêu ngạo của Kiểm Phi nên chàng cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Thôi được, tiểu bối xin đi ngay.

Chàng quay mình định đi thì Tản Nhân bỗng quát hỏi:

- Ngươi lên đây có việc gì ?

Kiểm Phi tuy không muốn quay đầu lại trả lời, nhưng chàng vẫn quay người lại đáp:

- Bất cứ việc gì cũng không dám phiền tới lão tiền bối nữa !

Tản Nhân rất lấy làm ngạc nhiên, vì ông ta thấy thiếu niên này dám bướng bỉnh trước mặt mình như thế.

Kiểm Phi thấy ông ta trợn mắt lên nhìn mình, chàng không nói nhiều, vội chấp tay chào và cáo lui.

- Tiểu bối xin cáo lui.

Bích Phong Tản Nhân điểm huyệt quát bảo:

- Ngươi có việc gì cứ nói đi, khỏi cần phải úp úp mở mở làm cho lão phu bức mình thêm !

Kiểm Phi thấy ông ta nói như vậy, bụng bảo dạ:

- Hừ ! Không biết ta làm cho ngươi bức mình hay là ngươi làm cho ta bức mình thế ?

Nhưng chàng vẫn trả lời rằng:

- Nếu lão tiền bối nhất định bắt tiểu bối thì tiểu bối đành phải tuân lệnh !

Bích Phong Tản Nhân đột nhiên thấy cá tính của thiếu niên này rất hợp ý mình liền gật đầu:

- Thôi được người cứ nói đi !

Kiểm Phi ngẫm nghĩ một hồi rồi không nói gì cả vì chàng không biết nên nói thế nào cho phải !

Bích Phong Tản Nhân lại đột nhiên dịu giọng, nói tiếp:

- Bé con kia cứ nói đi ! Nếu sức của lão phu có thể làm được, lão phu thế nào cũng sẽ giúp người.

Kiểm Phi vẫn không chịu nói.

Lúc ấy chàng cúi đầu ngẫm nghĩ, vẫn không nói, ông ta lại nói tiếp:

- Nhỏ kia, lão phu thấy sắc mặt của người khác thường, biết ngay người đã trúng độc, có phải thế không ?

Nói xong ông ta giơ tay ra thăm mặt của Kiểm Phi, rồi dần dần tỏ vẻ kinh hãi và ngẫm nghĩ hồi lâu mới buông tay chàng ra và nói:

- Hãy theo lão phu vào đây.

Kiểm Phi chẳng nói chẳng rằng, theo sau ông ta đi luôn. Khi tới cạnh sườn núi phủ đầy băng tuyết, chàng thấy nơi đó có một cây thông rất lớn, to bằng hai tay ôm, cạnh cây thông có một cánh cửa cao bằng nửa người, nếu không để ý tới thì không sao biết được nơi đó lại có người ở như vậy !

Bích Phong Tản Nhân đi tới trước cửa quay đầu lại nói:

- Mời cậu vào đây !

Ông ta mở cánh cửa ra để chỗ Kiểm Phi vào.

Đi qua khỏi cánh cửa hang, Kiểm Phi phải đi xuống mấy bậc gỗ mới tới một thạch thất khá rộng, bên trong bày biện rất giản dị, bốn vách không có treo gì cả, trên mặt đất chỉ để mấy cái thảm cỏ thôi.

Bích Phong Tản Nhân mời Kiểm Phi vào trong thạch thất, bảo chàng ngồi lên trên thảm cỏ, còn ông ta thì ngồi lên một cái khác ở trước mặt rồi bảo chàng nhắm mắt vận khí. Đột nhiên hai gang bàn tay của ông ta bỗng có hai luồng sương mù xanh bốc ra hợp thành một luồng hơi, nhằm Bối tâm huyệt của Kiểm Phi bắn vào.

Kiểm Phi cảm thấy người rung một cái, một luồng hơi nóng dồn vào trong người chạy khắp các nơi huyệt đạo. Chàng vội vận sức phối hợp với luồng hơi nóng đó đưa vào chỗ giao điểm của Nhâm Đốc hai mạch.

Hai tiếng đồng hồ sau cả hai người mồ hôi toát ra như mưa. Lúc ấy trông mặt Kiếm Phi lại càng nhợt nhạt. Có lẽ vì quá đau đớn nên mặt chàng cứ nhăn nhó hoài. Sau cùng Tản Nhân buông hai tay ra rồi ngồi vận công điều sức.

Không bao lâu ông ta đứng dậy, mở cái tủ gỗ lấy một cái lọ nho nhỏ ra, đổ ba viên thuốc nhỏ vào tay đưa cho Kiếm Phi, ông ta có vẻ ngượng nghịu nói:

- Công lực của lão phu không đủ sức dồn thuốc độc đó ra khỏi người của hiền đệ, lão phu đành tặng cho hiền đệ ba viên Hỏa vân hoàn, hiền đệ uống thuốc này vào trong người, cam đoan trong ba tháng thuốc độc ở bên trong không sao làm nguy được.

Ông ta đưa thuốc viên cho Kiếm Phi rồi lại nói tiếp :

- Bây giờ chỉ có một cách là hiền đệ đi Độc long đầm ở trên núi Cao Lê Cống, kiếm Độc Long Tử, một quái kiệt của võ lâm đã ẩn danh trên trăm năm nay. Nếu ông ta bằng lòng chữa cho hiền đệ thì mới mong hết được.

Kiếm Phi vừa uống xong ba viên thuốc liền ngỏ lời cảm ơn.

Bích Phong Tản Nhân ngắm chàng một hồi rồi nói tiếp :

- Lần này lão phu không giúp được cho hiền đệ, cảm thấy rất hổ thẹn, cho nên...

Nói tới đó, ông ta lại móc túi lấy một cái lọ ngọc nho nhỏ ra đưa cho chàng và nói tiếp :

- Đây là thuốc cứu thương rất thần hiệu do lão phu chế ra, bất cứ nội ngoại thương nặng đến đâu uống vào là khỏi liền, lão tặng cho hiền đệ mang theo trong người.

Kiếm Phi không ngờ Bích Phong Tản Nhân lại thay đổi thái độ chóng đến thế nên vội đáp:

- Đại ơn đại đức của lão tiền bối như vậy tiểu bối không bao giờ dám quên, nhưng...

Nói tới đó, chàng không dám giơ tay ra đỡ cái lọ thuốc kia. Tản Nhân thấy vậy cười ha hả:

- Hiền đệ cứ việc cầm lấy, lão phu còn nhiều lắm. Lão phu chỉ mong sau này nên khuyên những người môn hạ của Áo Thiên đừng làm những việc như xưa nữa.

Kiếm Phi hiểu biết ông ta muốn ám chỉ việc gì rồi, liền gật đầu nhận lời.

Đêm hôm đó chàng nghỉ trong động, sáng ngày hôm sau mới đi núi Các Lê Cống.

Lần này nhờ có Hỏa vân hoàn, thuốc độc đã bị dồn vào một nơi cho nên Kiếm Phi mới gỡ được hết tài ba của mình ra đi nhanh như điện chớp.

Hồi 18

Lục Thiều Tam Quỷ

Núi Cao Lê Cống ở về phía Tây tỉnh Vân Nam, dãy núi này rất dài, trong núi đầy những chướng khí và thú dữ, rắn độc nhiều khô tả, cho nên rất ít người lui tới.

Sáng sớm ngày hôm đó có một bóng người đi nhanh như điện chới đã tới chân núi. Người đó chỉ hơi suy nghĩ một chút đã tiến lên đỉnh núi ngay.

Bóng người đó chính Đặng Kiếm Phi không quản ngại ngàn dặm xa xôi đến đây tìm Độc Long Tử cứu chữa cho. Tuy chàng trúng độc nhưng công lực không giảm bớt chút nào là vì nhờ có Hỏa vân hoàn của Bích Phong Tản Nhân tặng cho, lại thêm chàng hóa trang cho nên chỉ tốn có một tháng trời, từ quan ngoại đã đến miền Tây Nam và lên tới Cao Lê Cống, nhưng Độc Long Đầm ở đâu chàng kiếm mãi không thấy. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Căn cứ của Bách Độc Môn là ở nơi Cao Lê Cống, chi bằng ta cứ lên Bách Độc Môn trước rồi hỏi thăm họ, may ra họ biết Độc Long Đầm cũng nên.

Lúc ấy mặt trời mới mọc, không khí trong sạch khôn tả. Chàng đang đi ở trên đỉnh núi thì đột nhiên nghe thấy một tiếng rú ở trong núi sâu vọng ra. Tiếp theo đó chàng thấy ba bóng người nhanh như điện chớp ở trên đỉnh núi phi xuống và tiến thẳng vào một thung lũng.

Chàng liền nghĩ thầm:

- Sao công lực của ba người này lại cao siêu như vậy ? Chẳng lẽ trong núi này lại còn có một nhân vật nào khác ẩn cư chăng ?

Nghĩ đoạn, chàng liền giở thân pháp Long vân độn ra đuổi theo ba người nọ, tiến thẳng vào trong thung lũng.

Càng xuống bên dưới bao nhiêu, đường lối càng thấy gồ ghề khó đi bấy nhiêu, nhất là lúc vào trong cốc khẩu, đâu đâu cũng có đá lởm chởm, hình dáng rất quái dị, nhưng những tảng đá đó không sao cản trở được Kiếm Phi.

Vào tới cốc khẩu rồi, chàng thấy bên phía Tây Nam, dưới tuyết vách có một bóng người chỉ thấp thoáng một cái đã biến mất.

Chàng vội phi thân đuổi theo về phía ấy. Cách tuyết vách còn chừng hơn mười trượng, đột nhiên có một tiếng cười nhạt ở phía sau núi vọng ra. Tiếp theo đó có ba người

mặt rất hung ác và lâm lì, mình mặc áo vàng, đột nhiên xuất hiện ở chỗ cách chàng mấy trượng.

Người đứng giữa lạnh lùng hỏi:

- Bạn kia ! Theo người cũng phải xem đối tượng của mình là ai mới nên theo chứ ! Nếu hôm nay các đại gia đây không có việc cần phải làm thì tính mạng của người sẽ bị hủy diệt liền.

Kiểm Phi thấy ba người đó mặt mũi giống nhau, và trông rất kiêu ngạo, chàng lạnh lùng đáp:

- Người nào có việc riêng của người ấy. Sơn cốc này không phải là tư sản riêng của các hạ, vậy các hạ có quyền gì mà không cho tại hạ tới đây ?

Đại hán nọ đột nhiên cười giọng rất quái dị hồi lâu mới nói tiếp :

- Người đã nói như vậy, thế nào người cũng phải chết !

Y vừa nói dứt, đại hán đứng bên trái đã giơ hai tay lên, liền có một luồng gió lạnh nhằm người Kiếm Phi lấn át tới, đồng thời y quát tháo:

- Ngày hôm nay, Lục Thiều Tam Quỷ sẽ dẫn người đi châu Diêm Vương...

Y vừa nói vừa múa chưởng xông tới tấn công các nơi đại huyết của Kiếm Phi liền.

Kiểm Phi nghe thấy đối phương tự xưng danh là Lục Thiều Tam Quỷ thì mặt đã biến sắc, hơi chần chừ một chút thì chưởng phong của đối phương đã lấn át tới. Chàng vội bước sang bên, khom người và quay luôn một vòng.

Tay trái của chàng vừa phát đúng vào năm đại huyết của đại hán kia còn tay phải của chàng thì co lại như một cái móc và chộp luôn vào cổ tay trái của địch, còn hai chân thì đá luôn mười bốn thế một lúc.

Đại hán đó là Kiếp Phách Quỷ Trần Kỳ, người em út của Lục Thiều Tam Quỷ, y tưởng cứ ra tay một cái là tấn công trúng được địch thủ ngay và đối phương thế nào cũng kêu la thảm khóc chết tức tởm.

Ngờ đâu đối phương lại tránh được thế công ấy của y, và chỉ trong nháy mắt đã phản công rất lợi hại liền. Trần Kỳ tuy kinh hãi, nhưng tay chân y cũng không phải tầm thường, y vội rút tay lại, thoát khỏi bàn tay của Kiếm Phi và nhảy luôn ra bên ngoài.

Đồng thời, lão đại Lê Quỷ Phương Thiên và lão nhị Câu Hồn Quỷ Vu Kim cùng múa chưởng xông tới tấn công Kiếm Phi tới tấp.

Lục Thiều Tam Quỷ ẩn cư ở núi Lục Thiều và là ba đệ tử lớn của Lục Thiều Ma Quân, tiếng tăm lừng lẫy võ lâm đã lâu, nên võ công cũng đặc biệt hơn người, hành sự rất độc ác, và khi đối địch với ai, cả ba đều xông lại tấn công một lúc, lợi hại khôn tả...

Kiểm Phi đành phải nhảy sang bên tránh né, rồi vận Long Phụng cương khí lên, xoay người một cái, giơ song chưởng tấn công mạnh vào lão đại và lão nhị của Tam Quỷ liên.

Trần Kỳ nhảy lui về phía sau, xong đột nhiên nhảy lên trên cao, rú lên một tiếng rồi giơ chưởng ra nhắm đầu Kiểm Phi tấn công xuống. Kiểm Phi đã giở toàn lực ra chống đỡ thế công của Tam Quỷ, chưởng của chàng vừa va đụng vào chưởng phong của đối phương một cái đã thấy người rung động mạnh, chân đứng không vững, vội lui về phía sau sáu bước mới lấy lại được thăng bằng.

Phương Thiên cười nhạt một tiếng, quát tiếp:

- Tiểu quỷ, mau nộp mạng đi !

Y lại múa chưởng xông tới tấn công tới tấp. Còn Vu Kim với Trần Kỳ thì ở hai bên đánh úp.

Kiểm Phi cười nhạt một tiếng, liền xông lại xuyên vào trong chưởng quỹ ảnh của ba người, và chàng giở "Long Phụng song tuyệt chưởng" với "Bạch Cốt Tuyệt Mệnh Tam Sát thủ" ra phản công.

Trận đấu tử chiến ấy kịch liệt khôn tả, chỉ trong thoáng cái, những tảng đá ở quanh đó đã bị bốn người đánh vào cho tan nát. Thân pháp của bốn người nhanh như điện chớp, trong nháy mắt đã đấu được năm mươi hiệp rồi.

Kiểm Phi đã được nghe hung danh của Tam Quỷ từ lâu, bây giờ thử sức mới thấy thân thủ của chúng quả thật phi phàm, nhất là dưới sự vây đánh của địch, đấu không đầy một trăm hiệp, chàng đã thấy chân lực của mình kém sút dần và chỉ chống đỡ nhiều hơn là phản công. Nếu chàng không bị trúng độc, nội lực không kém sút thì Lục Thiều Tam Quỷ này địch sao nổi ? Nhưng bây giờ tình hình khác hẳn.

Chàng không những đã trúng phải chất độc rất mạnh, công lực đã bị giảm mất gần nửa, mà Nhâm Đốc hai mạch lại không liên thông với nhau được, nên chân khí và nội lực không tùy theo sự sai khiến của mình. Chàng một mặt giở "Long Phụng Song Tuyệt chưởng" ra phối hợp với "Bạch Cốt Tuyệt Mệnh Tam Sát Thủ", một mặt thì nghĩ cách thoát thân. Chàng hơi bồn thần một chút, ép lực ở bên ngoài đã thấy tăng gia thêm.

Phương Thiên rú lên một tiếng, tung mình nhảy lên trên cao hai trượng, lộn đi một vòng rồi chìa mười ngón tay ra nhắm đầu chàng úp chụp xuống.

Vu Kim với Trần Kỳ thì ở tả hữu hai bên nhắm các đại huyệt của chàng mà tấn công.

Kiểm Phi thấy vậy kinh hãi vô cùng và cảm thấy bốn bề áp lực nặng như núi, hơi lạnh thấu xương, chịu không nổi và chưởng của địch đã nhanh như điện chớp nhắm

người mình mà vô tới rồi. Chàng vội vận hết "Long Phụng Cường Khí" lên, giở thế "Khô Cốt Hành Sơn" ra chống đỡ.

Đồng thời chàng xoay tay lại, rút luôn thanh Kim Húc thần kiếm ra, giở thế "Kim Long Sơ Thăng" trong Ảo Thiên kiếm pháp ra phản công luôn. Một luồng ánh sáng vàng từ người chàng tỏa ra, liền có tiếng người thất kinh la lớn:

- Kim Húc thần kiếm.

Ánh sáng kiếm vàng vừa tỏa ra xong, tiếng kêu họ cũng vừa dứt thì đã có tiếng kêu thảm khóc vọng lên và người tia máu tươi vọt ra như suối.

Lục Thiều Tam Quỷ đứng ba mặt bao vây Kiếm Phi vào giữa nhưng lúc ấy tay phải của Vu Kim đã bị chặt đứt nhưng y đã tự điểm yếu huyết chi huyết rồi, nhưng máu tươi vẫn cứ nhỏ dòng xuống hoài.

Trần Kỳ với Phương Thiên thấy vậy tức giận khôn tả liền múa chưởng xông lại tấn công Kiếm Phi liền và chúng đã giở "Ngũ độc liên tử thảo" tuyệt nghệ của Lục Thiều Sơn ra tấn công luôn.

"Ngũ độc liên tử thảo" là một thứ khí giới ngoại hình của Lục Thiều Ma Quân đã lừng danh trong giang hồ năm xưa, dài chừng tám thước, trên dây xích có mắc đầy những móc tự động, đầu xích là một chiếc bàn tay ma đen nhánh. Trên những móng tay có tẩm thuốc độc rất lợi hại, hễ bị những móng tay ấy cào phải thì không đầy nửa ngày là chết ngay, bá đạo khôn tả.

Ngày xưa có rất nhiều nhân vật anh hùng nổi tiếng trên giang hồ cũng bị Ngũ độc liên tử thảo giết chết, lần này bọn Lục Thiều Tam Quỷ vừa giở pho võ công tuyệt nghệ ấy ra một cái đã thấy những làn gió lạnh và kèm theo những mùi tanh hôi lấn át tới, khiến ai ngửi thấy cũng phải buồn nôn, thanh thế thật là kinh người.

Kiếm Phi chẳng nói chẳng rằng, giở Thiên Long Đoạt mệnh Ảo Thiên kiếm phản công. Những làn sóng kiếm vàng của chàng cứ từng đợt một đưa ra liên miên bất tuyệt.

Trận đấu càng đánh càng hay, càng lợi hại. Dần dần người ta chỉ còn thấy có hai bóng ánh sáng đen quay quần một bóng ánh sáng vàng bay múa, gió mạnh của ba bóng ánh sáng ấy đẩy sang bốn bên mạnh khôn tả.

Câu Hồn Quỷ Vu Kim móc túi ấy hai viên thuốc ra uống, ngồi xuống đất vận hơi điều sức để lấy lại nguyên khí đã hao tổn.

Khi đấu tới hiệp bảy mươi hai điểm huyết có tiếng kêu "loảng xoảng" vọng ra. Lệ Quỷ Phương Thiên lại nhảy ra bên ngoài rút lui, liền có một làn nước đen tanh hôi khôn tả vấy vào đầu Kiếm Phi.

Kiếp Phách Quỷ Trần Kỳ đang chạy quanh phía Kiếm Phi, vội dùng tay phải rút Ngũ độc liên tử trảo ra nhằm phía sau Kiếm Phi tấn công luôn.

Đồng thời y giơ tay trái lên ném tung một cái, liền có năm luồng hắc khí bay ra tức thì.

Thì ra từ khi Kiếm Phi rời khỏi Lang hú cốc đến giờ, pho Kiếm Long Đoạt Mệnh Áo Thiên kiếm pháp của chàng đã tiến bộ rất nhiều. Khi đấu đến hiệp thứ bảy mươi hai, Phương Thiên định dùng thế Bách Độc Triều Vương nhằm hai vai chàng tấn công. Chàng vội dùng thế Kim Long Thố Lệ, nhằm ngực và bụng Phương Thiên đâm ngược lại.

Phương Thiên giật mình kinh hãi vội tung chiếc Liên tử trảo để móc lại cánh tay phải của Kiếm Phi.

Thế kiếm của Kiếm Phi vốn dĩ là thế hư, thấy đối phương quả nhiên đã mắc hờm mình, chàng dồn hết chân lực vào thanh thần kiếm không tiến lên, trái lại đâm ngược trở lên, đồng thời tay trái đánh ngược trở lại một thế để đẩy lui thế công của Trần Kỳ ở bên phía trái tấn công tới.

Nhưng Phương Thiên có phải là tay tầm thường đâu, chiếc Liên tử trảo của y có chứa rất nhiều nước độc, y thấy Kiếm Phi đưa kiếm đâm lên như vậy rất hợp với ý muốn của y, còn Trần Kỳ vội vòng tới phía sau chàng.

Hai môn khí giới va đụng nhau kêu đến "bùng" một tiếng. Liên tử trảo của Phương Thiên bị chặt gãy làm đôi. Lệ Quỷ liền thuận tay rung mạnh một cái, trong chiếc Liên tử trảo gãy của y có một làn nước độc đen phun ra ngay, đồng thời Trần Kỳ cũng thừa thế tấn công rất mạnh.

Nói thì chậm, lúc ấy thế công của mọi người nhanh không thể tưởng tượng được. Kiếm Phi thấy phía đằng trước có nước độc, phía đằng sau có Liên tử trảo của Trần Kỳ tấn công tới mà kiếm của chàng lại đang giơ lên cao, ai cũng yên trí phen này chàng không sao thoát được tai ách.

Đột nhiên chàng quát lớn một tiếng vận hết Long Phụng Cương Khí ra, tay trái rút luôn chiếc quạt Tử ma của Phiến Ma năm xưa dùng để làm tín vật, đưa về phía sau chống đỡ một thế. Đồng thời chàng múa tít thanh thần kiếm nhằm Trần Kỳ chém luôn và người chàng thì mượn thế nhảy chéo sang bên, tiếp theo đó lại có tiếng kêu la thảm khóc nổi lên. Kiếm Phi sắc mặt nhợt nhạt và người đã lướt ra ngoài xa bảy thước.

Trần Kỳ lui về phía sau sáu bước khạc một cái, hộc ra một đồng máu tươi, Phương Thiên cười nhạt một tiếng và nói:

- Được lắm, món nợ của chúng ta để lần sau thanh toán cũng chưa muộn.

Y chưa nhìn kỹ sắc mặt Kiếm Phi đã vội đỡ Vu Kim dật và nói với Trần Kỳ rằng:

- Chúng ta đi thôi !

Một mặt thấy ngày hôm nay bên mình đã bị thiệt thòi lớn, nếu có đấu thêm chỉ sợ thua thôi, một mặt y thấy Kiếm Phi cầm cái quạt Tỷ ma, trong lòng kinh hãi thầm cho nên mới nói như vậy.

Kiếm Phi tuy tránh rất nhanh nhưng quần áo của chàng cũng bị vấy trúng mấy giọt nước đen, lại thêm giở toàn lực ra đối chưởng với Kiếp Phách Quỷ một thế, trong người bị rung động rất mạnh nên tạng phủ đã bị thương rất nặng, chàng cố hết sức nén lửa giận và không cho khí huyết rạo rực rồi liếc mắt nhìn Phương Thiên.

Lúc ấy chàng cảm thấy chỗ bị nước đen vấy trúng nóng hổi, hơi đau nhức và đang lan tràn ra những nơi khác, mắt chàng lại thấy những đom đóm nổi lên, biết nếu mình để bài tiết chân khí là sẽ bị hộc máu chết giấc liền, cho nên chàng không dám lên tiếng trả lời.

Trần Kỳ thở một hồi mới đưa mắt lườm Kiếm Phi một cái, giọng khàn khàn nói:

- Bạn kia, võ công của bạn khá cao siêu đấy, nhưng món nợ này chúng ta không sao quên được, thế nào cũng có một ngày thanh toán mới xong.

Nói xong y liền theo Phương Thiên và Vu Kim đi luôn.

Chờ bọn ma quỷ kia đi mất dạng rồi, Kiếm Phi mới từ từ cầm thần kiếm vào bao và cất quạt Tỷ ma vào trong túi, đồng thời chàng lại lấy viên thuốc giải độc của Bích Phong Tản Nhân tặng cho uống luôn, khí huyết mới khỏi rạo rực, nhưng chàng cảm thấy người uể oải không còn một chút hơi sức nào nữa, chàng chỉ sợ hoát sức chết giấc ở chốn hoang vu này thì không ai cứu mình nữa nên chàng vẫn phải gượng đi bước một tiến thẳng về phía sau sườn núi, trên những chỗ bị nước độc vấy phải đau nhức khôn tả. Chàng chỉ cảm thấy hư thoát và đau đớn vô cùng, chàng loạng choạng như người đi lơ lửng trên mây, mãi mãi mới đi tới được cạnh sườn núi và nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, chàng đi vòng qua eo núi đó, liền thấy bên dưới sườn núi là một cái sông lớn, nước chảy mạnh và sóng đánh rất cao.

Chàng cúi đầu nhìn xuống liền thấy đầu óc choáng váng vội quay đầu lại thì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng cười nhạt nói:

- Tiểu tử, khi người chết đừng có trách lão là ác độc nhé.

Chàng liền cảm thấy một luồng gió lạnh lấn át tới, chàng ngơ ngác nhìn mới hay Lệ Quỷ Phương Thiên, mặt mũi hung ác đang đứng ở phía sau cách mình năm thước.

Đồng thời chàng lại thấy một luồng chưởng phong lạnh buốt xương lấn át tới.

Lúc này chàng không còn sức phản kháng nữa, chàng miễn cưỡng nhảy sang bên trái tránh né. Sau một tiếng kêu "bùng", chàng tựa như bị một cái chùy sắt nặng vạn cân đánh trúng, hộc luôn một búng máu tươi và người bay ngược về phía sau.

Chàng mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm thấy người mình rơi xuống bên dưới, đồng thời còn nghe thấy Phương Thiên cười như điên như khùng nói:

- Tiểu tử, ai bảo ngươi gây hấn với Thiết Hồng bang...

Lại có tiếng kêu "bùm" rất lớn, Kiếm Phi đã bị rút xuống nước và theo sóng trôi đi luôn.

Phương Thiên đứng ở trên sườn núi bên cạnh sông vẫn tiếp tục cười như điên như khùng, tiếng cười của y xen lẫn với tiếng nước chảy hòa thành một bài ca thán nghe rất rùng rợn và rầu rĩ.

Hồi 19

Bích Vân Động Thần Bí

Kiểm Phi bị thương nặng lại bị Lệ Quỷ Phương Thiên tấn công một chưởng rất mạnh rút xuống dưới sông theo sóng trôi đi. Nhờ có nước lạnh khiến chàng tỉnh táo hẳn, nếu là lúc thường, sóng nước có mạnh gấp trăm lần cũng không sao ngăn cản nổi chàng, nhưng lúc này chàng bị thương nặng, mất hết hơi sức, ngay đến dùng chân khí để nín hơi cho nước khỏi vào cũng không được. Nước sông vô tình ấy cứ đổ vào mồm mũi chàng liên tiếp, chàng thấy nghẹt thở như bị vật nặng đè lên trên ngực vậy.

Rốt cuộc chàng mê man bất tỉnh, trải qua không biết bao nhiêu lâu chàng mới từ từ mở mắt ra, chàng tưởng hồn phách đã rời khỏi xác đang lơ lửng trên không. Bốn bề yên lặng như tờ, chàng cảm thấy cô độc hết sức, nhưng vẫn không thể hô hấp được, ngực và bụng đầy chướng khó chịu hết sức.

Đột nhiên chàng cảm thấy chỗ yếu huyết ngang lưng đau nhức, người bị rung mạnh một cái. Thì ra lúc ấy chàng bị va đập vào một tảng đá lớn khiến chàng đang lơ lửng bỗng thức tỉnh, chàng bỗng hít một cái, mồm mũi đầy nước, hô hấp rất khó.

Đột nhiên có một xoáy nước rất mạnh lôi chàng xuống dưới sông, chàng thấy người choáng váng và quay chur chong chóng, nhưng khi lặn xuống dưới đáy sông, bên dưới có một cái lô mạch nước lớn, chàng bị xoáy nước lôi cuốn vào trong mạch, chàng lại mê man bất tỉnh.

Lần này chàng yên chí không sao thoát chết được, vì trong bụng đã chứa đầy nước. Nhờ được sâm chúa ngàn năm với Linh chi mã nên chàng mới chưa chết.

Không bao lâu chàng lại thấy dần tỉnh và cảm thấy bụng mình phồng lên đang trôi lơ lửng trên một dòng nước đen, bốn bên đều tối đen như mực, nước từ từ chảy nhưng hình như chảy mãi không ngừng vậy. Thì ra mặt nước dưới đáy sông là dòng nước ở trong lòng núi cho nên Kiếm Phi mới bị lôi cuốn vào trong này.

Chàng thấy bốn bên đều là vách đá tối đen, nhưng mực nước cứ lẳng lặng chạy, chàng nằm yên trên mặt nước không cử động được cứ để mặc cho nước lôi đi.

Sau cùng người chàng vướng phải một tảng đá ở giữa dòng nước, thế là chàng ngừng ngay ở chỗ đó.

Chàng thấy bốn bề yên lặng như tờ, không có một tiếng động nào cả, thậm chí tiếng hô hấp rất yếu ớt của chàng cũng nghe thấy rõ. Nơi đó là lòng núi, bất cứ ngày hay đêm cũng đều đen tối như mực hết, và bất cứ là mùa nào cũng đều ẩm áp như vậy.

Không biết đã trải qua bao nhiêu lâu, bỗng có một tiếng thở dài rất náo nùng nổi lên. Kiếm Phi liền từ từ mở mắt ra nhìn. Lúc này chàng đã khôi phục trí giác, nhưng hơi sức vẫn còn yếu ớt lắm. Chàng lại từ từ nhắm mắt lại, vì thấy quá mệt mỏi, mệt đến nỗi muốn thở dài cũng không được.

Lúc này chàng đã chứng thật mình hãy còn sức. Không bao lâu chàng cảm thấy hơi sức đã khôi phục lại được một chút. Chàng liền nghĩ thầm:

- Chả lẽ ta đã chết rồi chăng ?

Sở dĩ chàng nghĩ như vậy là vì thấy mình chẳng những cô độc mà bốn bề lại yên lặng quá, cho nên chàng tưởng tượng chỉ có ở dưới âm ty mới yên lặng như thế. Không hiểu tại sao bấy giờ chàng lại cảm thấy trong người bứt đau nhức hằn. Tiếp theo đó, chàng lại nghĩ đến sư phụ, Bạch Cốt Thần Quân, người anh kết nghĩa và Phiến Ma, nghĩa phụ của mình.

Một lát sau chàng lại nghĩ đến Thượng Quan Lộ Châu, con gái của Thượng Quan bảo chủ. Tuy nàng là con của thổ hào ác bá nhưng nàng đã tỏ vẻ yêu mình, chàng lại nghĩ đến Trần Du Du, con gái của Trần Tinh. Nàng đối với chàng cũng có cảm tình lắm, nhưng chỉ hận nhất là Lý Hồng, con tiện nữ ấy lại quyến luyến Đà Sơn công tử như vậy. Nhưng nghĩ tới đó, chàng liền lẩm bẩm tự nói:

- Hừ ! Tiện nữ ấy có bảo ta là kẻ thù của sư môn y thị, mà y thị lại yêu ta !

Nhưng chàng có biết đâu, nếu chàng chịu yêu Lý Hồng thì khi nào lại có những chuyện bực mình như thế xảy ra ? Nhưng bất cứ là Thượng Quan bảo hay là Hắc Sát trang đều là kẻ thù của chàng hết, và chàng cần phải trả thù cho sư phụ mình. Lần này nếu không vì Thiết Hồng bang thì đâu đến nỗi chàng bị đẩy rớt xuống nước như thế ? Cho nên chàng lại nghĩ tiếp:

- Hừ ! Thế nào cùng có một ngày ta ra khỏi nơi đây. Lúc ấy, ta sẽ trả đũa còn thảm khốc hơn thế này nhiều. Lục Thiều Tam Quỷ, dù các người có lợi hại đến đâu hoặc có tên tuổi đến đâu ta cũng bất chấp, quý hồ các người là người của Thiết Hồng bang thì ta sẽ thanh toán các người liền.

Nghĩ tới đó, chàng cảm thấy hăng hái vô cùng. Nhưng khi chàng nghĩ lại hiện bây giờ, không những võ công đã mất, mà người lại bị thương nặng, đến sự cử động cũng thấy khó khăn thì còn trả thù làm sao được ? Và cùng không còn hy vọng gì dò la về thân thế của mình nữa ! Chàng không sao nhịn được liền ứa nước mắt ra.

Chàng hơi cử động một chút, lại thấy mình mảy đau nhức như bị rắn độc cắn vậy. Chàng cảm thấy còn lại một luồng chân khí nho nhỏ đang đi xuyên qua các kinh mạch. Chàng cố hết sức vận chân khí ấy đi quanh người một vòng, rồi dần dần mới thấy khôi phục hơi sức lại.

Nhưng chàng lại thấy những luồng hơi lạnh ở dưới đáy nước dồn lên, khiến chàng run cầm cập, hai hàm răng cứ va vào nhau lia lịa. Một lát sau cả chân tay mình mảy cũng đều rung động như thế. Nhưng có một điều rất lạ là hơi lạnh đi đến đâu, công lực lại khôi phục nhanh chóng đến đó.

Một lát sau chàng tự tin có thể đứng dậy được, liền đứng lên ngó nhìn khắp chung quanh, và thấy phía đằng sau có một tảng đá khá rộng và bằng phẳng. Lúc mới tới chàng chỉ thấy bốn bề đều tối om như mực, không trông thấy gì cả, nhưng bây giờ nhờ có linh khí của sâu chúa với con ngựa Linh chi, hai mắt chàng đã trông thấy chung quanh sáng như ban ngày vậy.

Chàng thấy tảng đá bằng phẳng ấy cao chừng tám thước nên chàng không sao trông thấy rõ phía sau tảng đá ấy. Chàng từ từ đi tới gần tảng đá đó, cảm thấy chân tay mỗi mệt khôn tả, nhưng cũng may hơi lạnh đó đã mất hết. Chàng đứng dậy vắt hết quần áo và đầu tóc cho khỏi ướt, rồi gắng sức mãi mới leo lên được tảng đá kia.

Chàng nhắm mắt cúi đầu, hít hơi một cái thật mạnh, rồi mới từ từ mở mắt ra nhìn, thấy trên đá có khắc mấy chữ như sau:

"Bạn hãy cho phép mỗ được gọi là bạn. Mỗ là một người cô độc, ưa bình tĩnh. Nếu bạn cũng có thị hiếu ấy, hay là bạn bằng lòng nhận mỗ làm bạn thì xin bạn đi sang bên phải ba bước, trên mặt đất có một cái vòng tròn nho nhỏ, bạn mở cái vòng ấy lên sẽ thấy hơi sức khôi phục như thường rồi chúng ta hãy nói chuyện với nhau".

Thấy những chữ đó khắc vào trong đá sâu chừng ba tấc, chàng giật mình kinh hãi và cũng mừng rỡ thắm. Kinh hãi là vì không biết người để lại những dòng chữ này là ai? Tại sao lại sống trong núi cạnh dòng nước như thế? Chàng mừng là vì rốt cục sẽ gặp một người, mà người đó lại coi chàng là bạn. Chàng liền gật đầu đi sang bên phải ba bước.

Quả nhiên trên mặt đất có khắc một cái vòng tròn, trên cái vòng tròn ấy lại có một cái vòng bằng sắt đã hoen rỉ. Chàng cố hết sức ngồi xổm xuống rồi với cánh tay run run, kéo cái vòng sắt ấy lên.

Kéo cái vòng sắt ấy lên không phải là một chuyện khó, nhưng lúc này chàng đã tốn hết hơi sức, mồ hi trên đầu toát ra như mưa miễn cưỡng lôi được cái vòng sắt ấy lên.

Chàng vừa kéo cái vòng sắt lên thì miếng đá hình tròn cũng bị kéo lên theo. Dưới đó là một cái lỗ hổng, trong đó có để một cái hộp ngọc, trên hộp có viết mấy chữ :

"Bạn, trong hộp này có ba viên thuốc. Nếu bạn thấy mình quá mệt mỏi thì hãy uống ba viên cùng một lúc, bạn sẽ thấy khỏe mạnh liền !

Chàng vội cầm cái hộp lên mở nắp ra, quả thấy bên trong có ba viên thuốc thật. Chàng không nghĩ ngợi gì cả, liền bỏ luôn ba viên thuốc vào mồm nuốt ngay. Ngay phút sau, chàng đã thấy tinh thần phấn chấn, hơi sức khôi phục liền.

Chàng vội vái lạy và cảm tạ rằng:

- Tại hạ Đặng Kiếm Phi, vì bị kẻ thù đả thương và bị đẩy xuống sông, rồi trôi tới đây. Nếu lão tiên bối không trách cứ thì xin cho phép tại hạ được vái một lạy để tạ ơn.

Nói xong chàng quỳ xuống vái lạy ngay. Vái xong, chàng đứng dậy không thấy phản ứng gì hết, trong lòng ngạc nhiên vô cùng và bụng bảo dạ rằng:

- Chẳng lẽ người để lại những chữ này hiện giờ không còn ở đây nữa chăng ?

Chàng đưa mắt nhìn khắp chung quanh thấy phía sau tảng đá là một bãi đất phẳng lì, và sau bãi đất lại có một tảng đá đen trên tảng đá có một cái hang động. Chàng vội nhặt cái hộp ngọc lên xem lại thì quả nhiên dưới hộp có đề mấy chữ đỏ như sau:

"Bạn thông minh thật ! Chú ý đến cả cái đáy của chiếc hộp này ! Từ bây giờ trở đi, bạn đã là tân khách của chỗ rồi. Bạn có thể vào trong phòng khách thứ nhứt của chỗ đi ! Phòng khách thứ nhứt của chỗ là cái hang động thứ hai tại phía trái ở trên sườn núi phía sau ấy ?

Kiếm Phi cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ người ẩn thế này lại thông minh đến thế ư ? Cái gì cũng biết trước hết vậy ! Mà lời nói của y lại hòa nhã, tựa như nói chuyện với một người bạn thân vậy !

Kiếm Phi liền đi về phía bên trái, tới trước hang động thứ hai. Lần này chàng nhận thấy bước đi nhẹ nhõm, tuy công lực chưa hoàn toàn khôi phục nhưng sức lực đã hồi phục khá nhiều đủ để cho mình đi vào được trong động.

Sự thật, chàng không chú ý đến hoặc không biết là trên mặt những chữ đó có bôi một chất gì mà trong đêm tối có thể tỏa ra được ánh sáng, và thuốc viên mà chàng đã uống có thể làm cho người ta thấy mọi vật trong đêm tối.

Nhưng chàng vốn dĩ đã trông thấy được mọi vật trong đêm tối rồi, chẳng khỏi cần phải nhờ vả với sức thuốc đó.

Chàng đi vào trong động thứ hai. Đi được một trượng phải rẽ sang bên, chàng thấy trên vách có khắc mấy chữ như sau:

"Bạn với chỗ xưa nay không quen biết nhau, chỗ không yêu cầu biết tên tuổi của bạn và bạn cũng không cần biết đến tên tuổi của chỗ. Vì tên tuổi chỉ làm đại biểu cho sự

giả dối thôi, bạn bảo có phải không ? Kết bạn với nhau cần nhất là tấm lòng, nếu bạn tán thành lời nói của mỗ thì bạn hãy lớn tiếng nói ba tiếng "phải, phải, phải" đi, bạn có thể vào được phòng khách thứ nhứt của mỗ liền.

Kiểm Phi kinh ngạc vô cùng, nhưng chàng vẫn theo chủ nhân mà lớn tiếng nói ba tiếng "phải, phải, phải".

Sau tiếng nói đó, liền có kỳ tích xuất hiện ngay. Chàng thấy vách đá ở cạnh mình bỗng dung hiện ra một cánh cửa lớn.

Cánh cửa mở rộng đã có những ánh sáng châu báu chiếu ra. Chàng thấy trên vách đá cạnh cửa lại có khắc mấy chữ:

"Bạn bây giờ chúng ta đã quen biết nhau rồi, xin bạn cứ coi nơi đây như là nhà của bạn, khỏi cần khách khí gì hết, mời bạn vào đi !"

Kiểm Phi đi vào bên trong, thấy dưới đất mềm nhũn, chàng cúi đầu nhìn mới hay bên dưới có trải tấm chăn chiên làm thảm. Chiếc chăn ấy lông dày hơn tấc nên mới mềm nhũn như vậy. Trong phòng, bốn góc tường có khảm bốn hạt châu to như cái bát ăn cơm và ánh sáng chói lọi là do những hạt châu đó chiếu ra.

Giữa phòng có kê một cái bàn đá, trên bàn có để một tờ giấy, và giấy ấy viết rằng:

"Nếu bạn thấy đói bụng, cứ mở tủ đá lấy thức ăn ra mà dùng. Tuy những thức ăn đó không được ngon lắm nhưng vẫn có thể ăn được.

Quả lúc ấy Kiểm Phi thấy đói bụng thật, vội chạy lại mở tủ đá ra xem thấy bên trong có rất nhiều thịt ướp. Chàng lấy ra ăn thấy ngon miệng lắm. Ăn no rồi mới bắt đầu ngắm nghía căn phòng.

Chàng thấy trong phòng có treo rất nhiều tranh và câu đối, đủ thấy chủ nhân không phải là người thường tục.

Thời gian cứ trôi chảy dần, Kiểm Phi thấy chủ nhân nơi đây có điều rất hợp với mình, những chữ của chủ nhân để lại, bên trong có xen rất nhiều án ngữ, chàng chỉ đọc qua một lượt là hiểu biết liền như một người bạn thân ở với nhau lâu năm mà hiểu biết ý nhau vậy.

Kiểm Phi đi hết phòng này sang phòng nọ, và chàng đã học được môn khinh công tuyệt đỉnh tên là "Nhất tuyến phiêu".

Ngoài ra ở trong một thạch thất nọ, chàng lại được một thanh bảo kiếm có ánh sáng lóe ra. Thanh kiếm ấy tên là Bích Vân kiếm và chàng cũng học thêm được một pho "Bích Vân Tam Thức". Một kiếm thuật có những thế phức tạp vô cùng và có thể nói là lợi hại nhất.

Khi chàng đi tới thạch thất cuối cùng, thấy chủ nhân có để lại một lá thư và hai bức địa đồ. Thư đó viết rằng:

"Bạn không gặp thấy mồ đầu vì mồ đã chôn ở dưới đất này rồi.

Nếu bạn muốn rời khỏi nơi đây ra ngoài giang hồ phiêu lưu, bạn có thể dùng cái cà rá của mồ làm bằng gỗ, đi tìm kiếm bộ hạ của mồ là Hồ Vân Sinh, hoặc con cháu của y ở Bích Ba Trì, dưới Bích Ba Phong trên núi Chung Nam, chúng sẽ triệu tập bộ hạ của mồ để giúp bạn.

Bạn ơi, võ công của bạn bây giờ có thể nói là vô địch giang hồ rồi. Nếu bạn nhất định đòi đi thì mồ xin chúc cho bạn."

Kiểm Phi liền đeo chiếc cà rá vào tay, mang Bích Vân kiếm lên trên lưng, mặc bộ áo dài trắng của chủ nhân để lại cho, nhìn tờ giấy của chủ nhân viết để lại, liền ứa nước mắt ra nức nở nói:

- Bạn đối xử với tại hạ tử tế quá ! Thật không biết cảm ơn bạn như thế nào mới phải !

Tuy chàng chỉ nói vồn vện có mấy câu như thế nhưng cũng đủ tỏ thấy tâm sự của chàng. Bây giờ ở trong thạch thất này, chàng đã học hỏi được y thuật khoáng cổ tuyệt kim và đã chữa khỏi cổ độc ở trong người. Ngoài võ học ra, võ công chàng cũng tiến bộ không thể tưởng tượng được. Chủ nhân còn ban cho chàng một lực lượng rất lớn là bộ hạ cũ của ông ta. Chàng giở tờ địa đồ ra xem, thấy một tờ thì vẽ lối đi núi Chung Nam để kiếm Hồ Vân Sinh.

Chàng thu xếp xong, lại vái ba lạy, rồi khẽ khấn rằng:

- Thưa bạn, chờ việc giang hồ kết húc xong rồi, tại hạ thế nào cũng quay trở lại đây với bạn. Xin tái kiến !

Nói xong, chàng bước ra ngoài cửa lướt trên mặt sóng mà ra đi.

Hồi 20

Ác Chiến Trên Đỉnh Cao Sơn

ặt trời đã lặn về phía Tây, chim chóc đang bay về rừng, các nơi làng mạc đều có khói lam chiều bốc lên nghi ngút.

Lúc ấy đang là trung tuần tháng bảy, một buổi chiều nọ, cách ngày Kiếm Phi bị đánh rớt xuống sông ba tháng.

Trên một ngọn núi cao ở dãy Lục Thiều, một thiếu niên công tử mặc áo dài trắng đang đứng ngắm nhìn về phía trước. Chàng là Kiếm Phi vừa ở trong lòng núi đi ra. Chàng thở dài một tiếng rồi bụng bảo dạ rằng:

- Từ ngày hôm nay trở đi, ta phải xưng hùng trên võ lâm để trả mối thù của mình, đồng thời còn phải thăm dò cho ra thân thế của mình nữa.

Chàng biết võ công của mình đạt tới mức thượng thừa, ít có người địch nổi mình rồi.

Nói tóm lại, chàng ước lượng võ công của mình đã đạt tới mức hỏa hầu hạng nhất trên giang hồ, nếu một đấu với một, chưa chắc có một cao thủ nào địch nổi được chàng, nên chàng khoái trí vô cùng. Chàng nhìn trời, rú lên một tiếng thật dài. Tiếng rú của chàng vọng xa mấy mươi dặm. Chàng vừa rú xong đã nghe thấy đằng xa có một tiếng rú vọng tới. Chàng đã nhận ra tiếng rú đó của Lệ Quỷ Phương Thiên, chàng tươi cười nhặt một tiếng rồi lẩm bẩm nói:

- Ta đang định đi kiếm người, không ngờ người lại tự dẫn xác tới.

Chàng vừa nói dứt, liền cất giọng rú lên một tiếng nữa, tiếng rú này của chàng chứa đầy khiêu khích tính.

Quả nhiên đối phương lại rú thêm một tiếng trả lời, nhưng lần này tiếng rú của y đã gần hơn nhiều. Tiếng rú đó vừa dứt, Kiếm Phi khẽ cau mày lại, vì chàng cảm thấy võ công của Phương Thiên hình như tiến bộ hơn trước nhiều. Chàng suy nghĩ giây lát liền võ nhẽ ngay, và bụng bảo dạ rằng:

- Trận kịch chiến ba tháng trước, thảo nào ta lại thua một cách thảm khốc như thế ! Câu Hồn Quỷ Vu Kim bị thế võ kỳ lạ của ta đã thương không gì làm lạ, nhưng chưởng của Phương Thiên đánh ta ở trên sườn núi, sao công lực của y lại mạnh đến thế ? Nếu lúc bấy giờ Phương Thiên đã bị thương rồi thì y làm gì còn quay trở lại được để đánh lên

mình như vậy ? Nhưng hiện giờ bất cứ công lực Phương Thiên cao siêu đến đâu ta cũng không sợ Nguyên nhân là ta đủ sức thắng nổi y rồi...

Chàng đang suy nghĩ thì dưới núi đã có hai tiếng cười nhạt vọng lên. Tiếp theo đó có hai bộ mặt lầm lì trông rất kinh khủng cùng mặc áo vàng, người gầy gò, đột nhiên xuất hiện ở chỗ cách chàng không xa.

Hai người đó chính là Lệ Quỷ Phương Thiên với lão tam Kiếp Phách Quỷ Trần Kỳ của nhóm Lục Thiêu Tam Quỷ. Hai tên ấy vừa trông thấy mặt chàng đã tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng. Phương Thiên cười nhạt một tiếng và nói:

- Tiểu tử ! Vắng mặt có ba tháng không ngờ người đã làm bộ làm tịch như thế rồi.

Kiểm Phi lạnh lùng đáp:

- Tại hạ tới đây muốn đòi lại món nợ ba tháng trước. Nhưng lần này tại hạ phải lấy lại cả vốn lẫn lãi.

Trần Kỳ ngẩng mặt lên trời, cười như điên khùng nói tiếp:

- Tiểu tử ! Có lẽ người đã ăn gan báo mật hùm mới dám tới Lục Thiêu Sơn này mà quấy nhiễu như vậy ! Lần trước cũng hèn cho người, nên người mới thoát chết. Còn lần này thì người đừng có hòng rời khỏi nơi đây.

Kiểm Phi cười nhạt một tiếng đáp:

- Với hai cái đồ hèn rĩ như hai người thật chưa xứng giữ nổi ta !

Phương Thiên cười nhạt luôn mồm nói tiếp:

- Xứng hay không, tiểu tử cứ việc thử sẽ biết liền...

Y vừa nói tới đó đã múa chưởng nhằm đầu Kiểm Phi tấn công luôn. Đồng thời Trần Kỳ cũng giơ tay lên ném luôn. Liền có hai luồng khói đen tanh hôi khôn tả bắn vào mắt mũi Kiểm Phi, và hai tay của y còn nhằm năm yếu huyệt ở trước ngực đối thủ mà điểm tới tấp nữa.

Kiểm Phi không ngờ đối phương vừa nói đánh là đã ra tay tấn công ngay, chàng vội giở môn khinh công tuyệt đỉnh là "Nhất tuyến phiêu" ra, người chàng như một luồng khói đen cứ xuyên qua chưởng phong của đối phương mà tránh né.

Thoạt tiên Phương Thiên với Trần Kỳ nghe tiếng rú của kẻ địch đã biết võ công của đối phương rất cao siêu, nhưng vì chúng ngông cuồng quen đi rồi, dù địch thủ tài ba đến đâu, đã vào tới đất của chúng là chúng không coi người đó vào đâu. Vì nếu chúng địch không nổi đã có sự phụ của chúng là Lục Thiêu Ma Quân sẽ tới cứu viện.

Bất cứ việc lớn nhỏ thế nào của võ lâm, hễ Lục Thiêu Ma Quân đã ra mặt giải quyết là xong liền.

Khi chúng trông thấy rõ kẻ địch chính là Đặng Kiếm Phi mà ba tháng trước đã chặt gãy tay phải của Vu Kim, sau bị Phương Thiên đánh rớt xuống sông, chúng yên trí là chàng đã chết rồi. Ngờ đâu bây giờ lại trông thấy chàng đứng sừng sững ở đó nên chúng kinh ngạc vô cùng.

Chúng trông thấy mặt của Kiếm Phi đã biết chàng không những nội thương đã lành lặn, mà công lực lại còn tinh tiến hơn trước nhiều. Cho nên chúng vừa tiến lên đã ra tay tấn công liền là thế.

Không ngờ cả hai cùng ra tay, thế công của chúng lợi hại vô cùng, nhưng chỉ thấy cái bóng trắng thấp thoáng đã mất tung tích của đối phương ngay.

Phương Thiên và Trần Kỳ thấy vậy liền giật mình kinh hãi, không hện mà nên, chúng cùng rút "Ngũ độc liên tử thảo" ra, rồi cả hai múa tít chiến khí giới dị hình ấy, bảo vệ lấy toàn thân rồi mới đột nhiên quay mình lại. Chúng liền thấy Kiếm Phi mỉm cười nhặt, hai tay khuynh về phía sau, đứng ở chỗ cách chúng hơn trượng.

Thật là nhục nhã hết sức, Phương Thiên với Trần Kỳ không sao nhịn được, liền song song quát lớn một tiếng và múa "Ngũ độc liên tử thảo" lên, tựa như hai con rết đen tanh hôi khôn tả, và có khói đen bốc lên, rồi chia ra làm hai mặt xông lại tấn công Kiếm Phi.

Đồng thời những ngón tay của độc thảo đột nhiên buông thông xuống. Chúng vận cả chân khí đã chuẩn bị phun nước độc ra. Chúng lợi hại thật, hai sợi xích Liên tử thảo cứ múa tít, những gai và móc độc của môn ám khí ấy như vũ như bão, nhằm Kiếm Phi tấn công xuống.

Kiếm Phi thấy đối phương ra tay hung ác như vậy, liền nghĩ thầm:

- Không ngờ tài ba của chúng lại lợi hại đến thế ! Như vậy sự phụ của chúng Lục Thiêu Ma Quân chắc cũng không kém gì nghĩa phụ của ta đâu !

Chàng chỉ nghĩ phụ đó tức là Phiến Ma.

Phương Thiên với Trần Kỳ đã bóp cái chốt của Ngũ độc liên tử thảo và trong những ngón tay sắt ấy liền phun ra những khói độc vào người Kiếm Phi. Nhưng bọn chúng có biết đâu võ công chàng hiện giờ rất cao siêu, nên đối với thuốc độc chàng không còn sợ hãi như trước nữa, mà thuốc độc gì cũng không thể qua được mắt chàng. Chàng ngửi thấy nước độc ấy tanh hôi như vậy liền cười nhặt một tiếng, bụng bảo dạ :

- Cũng may lần trước ta may mắn được trôi vào động phủ của Bích Vân kiếm khách, bằng không ta đã bị toi mạng bởi thứ độc này rồi.

Trong lòng nghĩ thầm như vậy, chàng đột nhiên mở hai mắt ra, rồi hai tay giơ lên chop luôn mười sáu cái, liền có những luồng cương khí tỏa ra phá tan làn ánh sáng đen của kẻ địch.

Phương Thiên với Trần Kỳ thấy vậy cả kinh, không ngờ cương khí của đối phương lại lợi hại như vậy ! Nhưng cả hai đều không hèn mà nên lại nhún chân một cái cùng nhảy xổ lại hợp sức vây đánh chàng. Lần này chúng giở "Ngũ độc nhị thập tứ giả", tuyệt nghệ của núi Lục Thiều ra.

Chỉ thấy hai đạo ô quang sáng quắc vừa nhanh vừa lập lòe và cũng tựa như cuồng phong vũ bão, nhằm người Kiếm Phi lấn át tới. Dưới ánh nắng chiều tà, trông tha" â những ánh sáng của những cái móc độc ở trên hai sợi Liên tử thảo tỏa ra trông càng đẹp mắt và những luồng ánh sáng ấy kết thành một cái lưới đang úp chụp vào người Kiếm Phi.

Đồng thời chúng lại trông thấy người của Kiếm Phi có một làn hơi ngũ sắc bốc lên để chống đỡ cái lưới có ánh sáng đen kìa.

Nghe nói pho "Ngũ độc nhị thập tứ giả" này là của Lục Thiều Ma Quân sau khi quy ẩn mới nghĩ ra được pho liên pháp ác độc như vậy.

Mục đích thứ nhất của y để lúc tái xuất giang hồ sẽ tăng cường oai thế cho mình, còn mục đích thứ hai là y muốn mấy tên đồ đệ của mình được liệt vào hàng cao thủ của võ lâm. Cho nên từ trước đến nay chúng chưa giở pho võ công ác độc này ra bao giờ.

Nhưng hôm nay, chúng thấy nếu đối phương không phải là Kiếm Phi thì cũng chưa chắc đã giở pho kiếm pháp này ra đâu. Khi chúng đã giở pho võ công này ra rồi thì đối phương muốn toàn vẹn rút lui thì quả thực không thể nào được.

Lúc ấy Kiếm Phi liền cười nhạt một tiếng. Chàng đã giở "Long Phụng Cương Khí" ra bảo vệ lấy thân mình rồi lại giở "Long vân độn" thân pháp ra xông ngay vào làn hắc khí để cướp khí giới của đối phương. Động tác của chàng nhanh khôn tả, chỉ thoáng cái chàng đã phản công một cách rất lợi hại rồi. Chàng múa tít hai bàn tay tấn công lia lịa, đẩy cho làn ánh sáng đen phải bắn sang tứ phía.

Đôi bên đã đấu được ba mươi hiệp bỗng nghe có tiếng kêu "bùng", bóng người đã chia rẽ ra và máu tươi bắn rơi tung tóe như mưa vậy. Tiếp theo đó tiếng kêu "lộp bộp", thì Trần Kỳ đã đứng không vững, ngã lăn xuống đất, trên đầu vai của y đã bị thủng năm lỗ, máu tươi phun ra ngoài không ngớt.

Phương Thiên đứng ở đó cách một trượng, tay cầm Liên tử thảo nhưng sợi dây xích ấy lại để ở dưới đất, nét mặt y tái mét, hai mắt lờ đờ, nhưng vẫn nhìn vào mặt Kiếm Phi.

Kiếm Phi mặt nghiêm nghị, tay đã cướp được sợi Liên tử thảo của Trần Kỳ rồi. Chàng cười nhạt một tiếng, cầm sợi dây xích dùng tay trái quật một cái liền hóa thành một đạo ô quang nhằm Trần Kỳ ở dưới đất tấn công tới...

Phương Thiên rú lên một tiếng rất quái dị, múa sợi Liên tử thảo nhảy lại bảo vệ Trần Kỳ đang nằm mê man ở dưới đất, nhưng y tới quá muộn, đã thấy Liên tử thảo đánh

trúng vào ngực vào bụng của Trần Kỳ rồi, ngờ đâu sợi Liên tử trảo ấy bị lệch sang bên, cắm sâu vào tảng đá ở Trần Kỳ chừng nửa thước.

Kiểm Phi giật mình kinh hãi vì sự thực chàng cố ý quật vào người Trần Kỳ chứ không định đánh vào tảng đá ở bên cạnh y, sao bây giờ sợi dây bồng bắn tóe sang bên như thế ? Như vậy, chắc chỗ gần đó thể nào cũng có một người tài ba ẩn núp chứ không sai.

Kiểm Phi liền cười nhạt một tiếng và hỏi:

- Vị cao nhân nào lại tới đây giúp sức họ Lục Thiều Tam Quỷ thế ?

Chàng chưa nói dứt, đằng sau tảng đá đã có một người trông rất quái dị, tuổi trạc trung niên từ từ bước ra.

Người này thân hình tầm thước, mặt đỏ bừng, đầu to như cái đấu, tóc xõa xuống vai và bù rối, hai mắt tia ra hai luồng sáng kỳ lạ.

Người đó vừa xuất hiện, vẻ mặt giận dữ nhìn thẳng vào Kiểm Phi rồi lạnh lùng đáp:

- Tiểu tử ! Mau báo cho ta biết sư môn của ngươi là ai. Lão phu thử xem người nào mà lại dạy được một đồ đệ giỏi như vậy ? Và dám tới Lục Thiều Sơn của lão phu quấy nhiễu như thế ?

Lời nói của y rất ngông cuồng và tự đại lắm.

Kiểm Phi nghe thấy y nói như vậy mới hiểu đối phương là ai, liền cười nhạt đáp:

- Có phải bọn đồ đệ xoàng xĩnh Lục Thiều Tam Quỷ là của các hạ dạy bảo đấy không ?

Lúc ấy Phương Thiên mới cung kính tiến tới cạnh Lục Thiều Ma Quân và khẽ nói:

- Thưa sư phụ, tiểu tử này chính là Kim Húc lệnh chủ Đặng Kiểm Phi đấy ạ !

Lục Thiều Ma Quân nghe nói lạnh lùng nói tiếp :

- Được ! Được ! Lão phu lại tưởng người đã làm con ma Thủy tề rồi ! Ngờ đâu số người còn lớn, còn sống được như vậy ! Tiểu tử, sang năm vào ngày này, chính là ngày giỗ của ngươi đấy.

Kiểm Phi cười nhạt một tiếng :

- Nghe nói các hạ cũng làm cầu tẩu cho người để gia nhập Thiết Hồng bang. Quả thực các bạn giang hồ đều không ngờ...

Lục Thiều Ma Quân liền quát lớn:

- Câm mồm !

Y vừa nói đã múa chuông xông tới tấn công. Chuông phong của y vừa tanh hồi vừa có sương mù bốc theo, và chỉ trong nháy mắt, y đã tấn công luôn mười lăm chuông một lúc.

Kiểm Phi thấy Lục Thiều Ma Quân ra tay, chàng mới biết mình đoán không sai, công lực của tên này cũng khá cao siêu thực, nên chàng không dám khinh thường, chàng liền cười nhạt mấy tiếng, vận chân lực vào hai tay, giơ lên chống đỡ luôn.

Hai bên sắp sửa đấu với nhau thì bỗng có đạo quang nhanh như điện chớp từ trong tay Ma Quân bắn phọt ra phi thẳng vào ngực của Kiếm Phi.

Thì ra Lục Thiều Ma Quân vừa ra tay đã giở ngay khí giới ra làm cho y nổi danh là "Ngũ độc liên tử trảo" ra. Chờ cho đối phương sắp tới gần, y đột nhiên giở môn khí giới độc đáo đó ra tấn công luôn, Kiếm Phi giật mình kinh hãi vội giơ hai tay lên đẩy mạnh một cái, người chàng bắn tung lên và giở "Long vân độn" ra, tựa một con rồng lớn bay lượn ở trên không. Thế là độc trảo và độc khí của địch lướt qua bên dưới.

Chàng vừa thoát khỏi độc trảo và độc khí liền rú lên một tiếng thực dài, tay phải giương lên một cái liền có một đạo kim quang lóe mắt. Thì ra chàng đã rút Kim Húc thần kiếm ra, nhằm đầu Lục Thiều Ma Quân chém xuống.

Lục Thiều Ma Quân giở thế độc và bất ngờ ra đối phó chắc chắn sẽ chiếm thượng phong, định lên tiếng chế nhạo vài câu thì đột nhiên thấy Kiếm Phi tung mình nhảy lên trên cao và lượn đi một vòng đẹp khôn tả. Quả thực người thường không sao mà nhảy nhanh được như thế !

Đồng thời y lại thấy Kiếm Phi ở trên không đã rút kiếm ra tấn công, nên y ngạc nhiên vô cùng. Thanh kiếm vàng của chàng tỏa ra những luồng ánh sáng lóe mắt như là mặt trời mới mọc vậy, bên trong lại còn xen lẫn tiếng gió ồ ạt lẫn ạt xuống.

Lục Thiều Ma Quân kinh hãi vô cùng, quên cả hoàn cảnh của mình, vội múa "Ngũ độc liên tử trảo" ra tấn công và rú lên một tiếng kinh hồn động phách, rồi đột nhiên Liên tử trảo của y hóa thành mấy trăm con rết đen bay múa và mùi tanh hôi bốc lên khiến ai ngửi cũng buồn nôn, nhằm bóng kiếm của Kiếm Phi phản công luôn.

Sau mấy tiếng "lốp bốp" và "loảng xoảng", kinh phong im lặng hẳn. Ánh sáng vàng tia ra tứ phía, bóng người ở trong làn ánh sáng và những đám sương độc mù mịt đó bỗng chia rẽ sang hai bên.

Lục Thiều Ma Quân tóc càng bù rối thêm, mặt đỏ bừng phi thân ra ngoài xa tám thước, chân vừa đặt mặt đất đã kêu "hự" một tiếng rồi người y quay một vòng, lại múa khí giới xông đến tấn công tiếp.

Kiểm Phi mới gỡ có tám thành công lực và sử dụng thế "Thiên giáng kim thụ" ra đối phó, đôi bên vừa chạm nhau, chàng cảm thấy khí huyết rạo rực vội nhin hơi lấy sức xoay người một vòng rồi khom lưng một cái đuối theo Lục Thiều Ma Quân tấn công tiếp.

Đột nhiên Ma Quân trầm giọng quát lớn:

- Đã vậy lão tử giúp cho người mau về chín tuổi !

Y liền múa tít cây Liên tử trảo nhằm ngực và bụng của Kiểm Phi phản công luôn.

Đồng thời Phương Thiên cũng xông lại tấn công cùng một lúc để tiếp tay Ma Quân.

Kiểm Phi thấy vậy liền cười nhạt một tiếng tỏ vẻ khinh thị và nói:

- Được ! Ta chấp cả hai thầy trò...

Chàng vừa nói dứt lời đã bước sang bên ba bước giơ tay trái lên vòng một cái nhằm đầu Phương Thiên chop luôn. Đồng thời tay phải múa thanh Kim Húc thần kiếm vào đạo ô quang của Ma Quân.

Chỉ trong nháy mắt đôi bên đã đấu với nhau rất kịch liệt và càng đấu càng nhanh, chỉ trong thấy một luồng hắc khí với một luồng kim quang quay quần lẫn nhau thôi chứ không sao trông rõ bóng người. Đá và cát bụi ở đó cũng bị bắn sang bốn bên mau như mưa vậy. Sau một tiếng "bộp", tiếp theo đó lại có tiếng kêu la thảm khốc và máu tươi bắn tung tóe tứ phương, mọi người đã thấy một cái bóng đen bắn ra ngoài và nằm ngang trên mặt đất rồi. Còn Lục Thiều Ma Quân như điên như khùng chạy tới cạnh cái xác đó, y nhắm mắt thuận tay giơ tả chưởng lên tấn công mạnh vào người đó một thế kêu đánh "bùng" một tiếng.

Phương Thiên rú lên một tiếng thảm khốc, rồi chân tay co quắp lại và thở hắt ra chết liền. Đang lúc ấy, lại có một tiếng kêu "bộp" nữa, thì ra cây Liên tử trảo của Phương Thiên rơi ở trên cao xuống đụng vào tảng đá nên mới có tiếng kêu như vậy.

Nhưng khi y đánh chết Phương Thiên rồi mới biết Kiểm Phi chỉ chặt gãy cánh tay phải của hấn ta và điểm vào mấy nơi yếu huyệt không quan trọng, chứ không bị thương nặng như y tưởng tượng. Nên y hối hận vô cùng, sắc mặt càng nhợt nhạt thêm, rồi y ôm lấy xác của Phương Thiên mà lớn tiếng kêu gọi:

- Phương nhi ! Thiên nhi !...

Nhưng y thấy Phương Thiên đã cứng đờ, mắt nhắm nghiền, hồn qua địa phủ rồi. Y ứa nước mắt ra, nghiêng răng, mím môi quay lại nhìn.

Kiểm Phi vẫn đứng đó cười nhạt, hai mắt nhìn thẳng vào mặt y sát khí đằng đằng, trông rất kinh hãi. Y thấy vậy cũng phải rùng mình kinh hãi, nhưng lòng đau như ruột cắt, không sao chịu nhin được. Hai người tạm thời cứ đứng yên như vậy mà nhìn nhau một hồi lâu.

Kiểm Phi từ từ ngừng mặt nhìn lên trời, lúc ấy mặt trăng mới mọc, chẳng nói một lời. Lục Thiều Ma Quân hai mắt đỏ ngầu, lặng im không nói, sắc mặt nhợt nhạt, đồng thời y đi từng bước một, tiến tới gần Kiếm Phi.

Lúc ấy y đã tức giận khôn tả, vì ba người đệ tử thì hai chết một bị thương, đều bị hủy ở trong tay tiểu quỷ này. Như vậy làm sao mà y không tức hận Kiếm Phi đến chết đi được.

Y càng tiến gần Kiếm Phi, tay cầm Ngũ độc liên tử trảo, sợi dây xích ấy đã bị nội lực của y dồn vào cứng như một cây bút sắt, bên trong có hắc khí tỏa ra liên tiếp. Tay trái của y cũng to dần và đen nhánh, đủ thấy y đã giở toàn lực ra chuẩn bị để thí mạng rồi.

Trong lúc đêm khuya lại có gió lạnh thổi tới, tóc của Ma Quân phấp phới, và cánh tay trái của y từ từ giơ lên và tay của y to gấp đôi ngày thường, da tay của y cũng đen nhánh tựa như sơn đen vậy. Dưới ánh trăng mờ mờ, trông y càng rùng rợn thêm.

Kiểm Phi ngừng mặt nhìn trăng non rất ung dung, không ai biết chàng đang nghĩ ngợi điều gì.

Lục Thiều Ma Quân càng tới gần, cánh tay trái của y từ từ giơ lên trước ngực, sợi Liên tử trảo khổi đen càng bốc tỏa hơn trước, bộ mặt ma của y cũng đen nhánh và hai mắt lại lơ lơ dần.

Một bước, một bước lại một bước, y cứ từ từ tiến dần mà không hề có một tiếng động nào hết. Y đã chuẩn bị giở hết chân lực đã tu luyện mấy chục năm ở trên núi Lục Thiều này, nhưng còn độc khí thì y chưa luyện thành công. Tuy vậy y cũng đang giở ra hết để mong trả thù cho hai tên đệ tử bị đánh chết.

Độc khí của y với huyết khí năm xưa là Du băng Thần công cũng được gọi là ba đại môn võ công tối cao của tà phái. Người sáng tạo ra ba môn đó là Độc Lão Phương Giả Mộc, sư phụ của Hồng Hoàng Độc Ma danh tiếng năm xưa.

Môn võ công tuyệt độc này thất truyền đã mấy trăm năm rồi không ngờ bây giờ lại tái xuất hiện ở trong người Lục Thiều Ma Quân.

Kiểm Phi đưa mắt liếc nhìn, trong lòng có vẻ kinh ngạc, nhưng mồm chàng đã lộ ra một nụ cười tàn khốc. Chàng không muốn giết Lục Thiều Ma Quân vì bộ mặt thê thảm của y đã động tới lòng từ bi của chàng. Nhưng khi chàng trông thấy độc khí chưa thành hình của đối phương tỏa ra, chàng lại thay đổi ý kiến.

Đang lúc ấy thì Lục Thiều Ma Quân rú lên một tiếng rồi lẹ làng xông lại tấn công luôn. Đồng thời sợi Liên tử trảo của y cứng như sắt đã tỏa ra năm luồng hắc khí như năm mũi tên nhằm vào năm đại huyết của đối phương bắn tới.

Kiểm Phi vẫn đứng yên không cử động, làm như không trông thấy gì cả. Chờ tới khi năm đạo hắc khí tới cách chàng còn một tấc, chàng mới phi thân lên. Người chàng vặn lại một hai vòng, từ trong năm làn khói đen đó mà từ từ bay lên. Đồng thời tay phải chàng giơ ra đột nhiên biến thành vô số bàn tay nhằm tay của Ma Quân mà chộp luôn.

Lục Thiều Ma Quân vội rút tay lại đưa Liên tử thảo lên nhằm mặt Kiểm Phi đánh phủ, đồng thời tay trái cũng từ từ giơ lên, một làn khói đen ở giữa gang bàn tay của y bốc lên, khói đen hóa thành một trái cầu nho nhỏ đen nhánh.

Kiểm Phi thấy vậy liền giật mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng:

- Đây chả là Chưởng tâm lôi là gì ?

Chàng không ngờ Lục Thiều Ma Quân lại luyện được môn độc khí đã thất truyền mấy trăm năm, thứ chưởng này giở ra ác độc khôn tả, mà giở ra như vậy thì cùng kẻ địch sống chết một lúc.

Chàng vừa nghĩ vừa ra tay nhanh như gió, phong tỏa lấy những làn hắc khí tanh hôi ở bốn mặt bắn tới.

Lúc ấy trái huyết cầu đen ở trong tay Lục Thiều Ma Quân càng ngày càng lớn. Nếu để cho trái huyết cầu ấy to bằng gang tay nó sẽ đột nhiên nổ luôn, nhưng phải xem người thi hành môn Chưởng tâm lôi này công lực ra sao, nếu công lực mạnh thì sức nổ của nó cũng mạnh, công lực mà yếu kém thì sức nổ của nó cũng yếu theo. Nhưng dù sao oai lực nó vẫn mạnh hơn công lực của bản thân người đó gấp ba bốn lần. Vì thế Kiểm Phi mới giật mình kinh hãi sợ mình địch không nổi.

Hai người lại đấu được mười hiệp, Lục Thiều Ma Quân cứ múa tít Liên tử thảo tỏa ra những hắc khí tanh hôi để bao vây Kiểm Phi vào giữa. Đột nhiên hai mắt của y đỏ ngầu, tay phải vẩy một cái, sợi Liên tử thảo đứng lại và có tiếng kêu "vù", một làn hắc khí to bằng cánh tay trẻ con, nhanh như điện chớp bắn thẳng vào người Kiểm Phi.

Hắc khí vừa ra khỏi tay, Ma Quân đã đột nhiên nháy lên, giơ tay phải phẩy một cái, sợi dây Liên tử thảo hóa thành một đạo ô quang bay lên trên không, lượn một vòng rồi rời khỏi tay y kêu đánh "bộp" một tiếng.

Sợi Liên tử thảo ấy đột nhiên vỡ tan tành, nước đen ở bên trong phun xuống như mưa và những móc độc ở sợi Liên tử thảo ấy cũng bắn xuống theo, năm ngón tay của Liên tử thảo thì nhắm ngực chàng mà chộp xuống, tựa như một con rắn độc vậy. Thế công ấy của y ác độc lắm, nếu y không định cùng địch sống mái với nhau thì không bao giờ y lại giở thế này ra.

Kiểm Phi cũng biết đối phương thế nào cũng giở thế ác độc ấy ra để cho mình cuống quýt, không biết cách đối phó ra sao rồi mới giở Chưởng tâm lôi ra, như vậy mình không sao đề phòng và tránh né được nữa. Chàng đoán không sai, Lục Thiều Ma Quân

đã giở thế ác độc ấy ra thực và làn khói đen với hơi độc của y lan rộng ra một trượng vuông tròn. Chàng vội vận hết công lực tấn công luôn hai chưởng đồng thời nghĩ thầm:

- Lúc này ta không đào tẩu có lẽ không tẩu thoát được đâu !

Chưởng phong của chàng đánh ra, lúc ấy hắc khí và ô quang chỉ cách đầu chàng năm thước thôi, không ngờ Lục Thiều Ma Quân xếp đặt sẵn, y vội dùng nội lực ấn mạnh một cái, hắc khí của y biết tránh khỏi chưởng phong của chàng, mà ở hai bên còn lấn át tới.

Ma Quân mặt càng đen nhánh, trông càng hung ác, giơ cao tả chưởng, trái huyết cầu ở trong bàn tay y đã to bằng bàn tay, và trong lúc Kiếm Phi đang cuống quýt mà cười khì hai tiếng, mắt của y đỏ như hai trái cầu lửa vậy.

Hồi 21

Dĩ Đào Vi Thương

Kiểm Phi đang cuống quýt chống đỡ những ám độc của đối phương ở hai bên lẫn át tới thì Ma Quân đã gỡ Chưởng tâm lôi tấn công chàng. Chưởng tâm lôi à` tinh huyết của bản thân dồn vào gang bàn tay lợi hại khôn tả. Khi phát động chưởng tâm lôi thì các yếu huyết ở trong người phải bít hết như vậy để khỏi bị ngoại thương, toàn lực và nội lực của bản thân cũng ở gang bàn tay đó bắn ra cho tới khi khí huyết khô cạn mới thôi.

Trừ phi phải có một người có công lực tuyệt cao, hy sinh mấy chục năm nội công dồn công lực vào người y thì mới cứu vãn nổi, bằng không khí huyết của y bắn hết rồi cũng chết theo kẻ địch.

Lúc ấy mặt của Lục Thiều Ma Quân trông càng rùng rợn thêm tựa như một con ma đang tìm người để nhát vậy. Y chăm chú nhìn vào đối phương, trái huyết cầu đen ở trong tay y đã chương đến mức tuyệt đỉnh. Nếu Kiếm Phi còn không nhanh chân đào tẩu thì thể nào cũng bị chết ngay tại chỗ.

Lúc ấy chàng đã trông thấy mặt và thái độ của Ma Quân, trong lòng kinh hãi thâm và cũng nhận xét kỹ những móc độc ở phía nào lẫn áp tới. Chàng đang định tìm lối tẩu thoát thì Lục Thiều Ma Quân đã rú lên một tiếng rất thảm khốc và người nhảy lên trên cao tựa như một con chim lớn bay lượn, cát bụi tung tóe, cuồng phong lẫn áp xuống mạnh khôn tả, chung quanh bốn trượng vuông tròn đều bị kinh lực của y bao trùm hết.

Đang lúc ấy bỗng có tiếng rú rất kêu nổi lên từ trên đỉnh núi. Tiếng rú ấy chưa dứt thì đã có một cái bóng trắng từ trên đỉnh núi phi lên nhẹ nhàng như một làn khói và bay ra ngoài xa mấy trượng. Khi bóng trắng đó hạ chân xuống mặt đất đã lướt đi xa và trong nháy mắt đã mất dạng.

Trên đỉnh núi chỉ còn lại có Lục Thiều Ma Quân, hắc khí và sương mù đen đang vây chung quanh thôi. Y đứng ngẩn người ra trên núi vẻ mặt ngờ ngác, y thắc mắc vô cùng không hiểu đối phương vừa gỡ thân pháp và bộ pháp gì ra mà thoát khỏi chưởng lực và kinh lực của mình như thế ? Nhưng y cũng nhận thấy an ủi vì dù sao cũng chưa gỡ Chưởng tâm lôi ra. Nếu y đã gỡ Chưởng tâm lôi ra rồi thì dù người y có đem theo linh dược, nhưng linh dược đó chưa được điều luyện thì làm sao mà chữa nổi ? Vả lại dù y có giết chết được đối phương đi chăng nữa nhưng nội lực và chân lực của y ít nhất cũng tiêu hao trên một giáp, như vậy có khác gì là y đã mất hết võ công không ? Bây giờ

y chỉ còn một điểm mong mỗi duy nhất là sau này khi nào luyện thành linh dược và độc khí cũng luyện thành công, lúc ấy y sẽ tìm Kim Húc lệnh chủ để tiêu diệt.

Y nghĩ như vậy liền cười nhạt một tiếng và lẩm bẩm tự nói:

- Phải đến lúc ấy ta mới tái xuất giang hồ thì thử hỏi còn ai địch nổi ta nữa ?

Lúc này đang là lúc y luyện môn độc khí ấy. Sở dĩ y nhận lời gia nhập Thiết Hồng bang là một mặt y với Bang chủ Tà Phong có liên quan rất mật thiết và mặt thứ hai là muốn nhờ Thiết Hồng bang giữ cho y được yên tĩnh để luyện tập. Nhưng y có ngờ đâu vì thế mà phải gây nên một kẻ cường thù đại địch.

Lục Thiều Ma Quân đứng ở trên đỉnh niú ngẩn người ra giây lát rồi mới xách hai cái xác chết của Phương Thiên và Trần Kỳ lên cười nhạt một hồi rồi mới xuống núi. Chờ tới khi y đi khỏi, trên đỉnh núi lại hiện ra một cái bóng trắng chính là Kim Húc lệnh chủ Đặng Kiếm Phi rồi.

Chàng nhìn theo về phía Ma Quân đi mất dạng thở dài một tiếng khẽ nói:

- Người này quả thực đáng sợ ! Thế nào cũng có một ngày ta phải dùng Kim Húc lệnh giết chết y mới được !

Chàng vừa nói xong, đã đi nhanh như một mũi tên tiến thẳng về phía Tây Nam lẫn khuất trong dãy núi Vạn Sơn.

Trời vừa sáng tỏ chàng đã đi tới Tùng Vân Phong, nơi lập phái của Bách Độc môn rồi. Chàng ngừng đầu nhìn lên thấy ngọn núi cao chọc trời, mây bay lơ lửng ở ngang lưng trông thật hùng vĩ không hổ thẹn với cái tên Tùng Vân và đúng là chỗ lập môn phái. Chàng đứng ở lưng núi ngẩng nhìn một hồi nhận định không sai. Chàng bước đi lên phía trên.

Trên đỉnh núi cây cối rất rậm rạp. Lúc ấy đang là mùa thu, gió thổi vào người lạnh buốt xương và đường núi vừa quanh co, gai cỏ mọc đầy, người thường ít khi tới đây, Kiếm Phi đi quanh đi quẩn một hồi vẫn không tìm thấy đích.

Chàng liền giở thân pháp "Long vân độn" ra phi thân lên trên đỉnh núi, khi gần tới đỉnh núi chàng đột nhiên thấy phía bên trái có rừng phong đỏ như lửa và dài liên miên mấy chục dặm, trong đó không có một cây khác nào mọc chen vào cả trông rất đẹp mắt.

Lúc ấy mặt trời mới mọc, tia ra những luồng ánh sáng vàng chiếu vào rừng phong trông lại càng đẹp thêm. Kiếm Phi nổi hứng, chân liền dùng sức một cái, người đã như một ngôi sao sa nháy tới trước rừng phong ấy, cây nào cũng như cây nấy đều mọc thẳng, cành lá như một cái tàng, đáng lẽ lúc này là mùa thu cây cối phải rụng lá mới phải, nhưng không hiểu tại sao rừng phong này vẫn tươi tốt như thường.

Kiểm Phi vốn dĩ là người tao nhã, gặp cảnh đẹp như vậy liền đứng ngâm thơ vài câu. Chàng bỗng nghĩ đến thân thể của mình bị đất như vậy, thù lớn chưa trả, lại thở dài một tiếng.

Đang lúc ấy trong rừng bỗng có tiếng chân người nhộn nhịp bước ra. Tiếng chân ấy làm cho đàn chim kinh hãi vội vỗ cánh bay đi.

Tiếp theo đó chàng thấy trong rừng có một tiểu phu lưng đeo búa lớn, thân hình vạm vỡ, mặt đầy râu xồm đen nhánh từ từ bước ra. Y vừa đi vừa cầm cái búa lăm bằm tự nói:

- Ai cũng bảo làm nghề tiểu phu là khổ, duy chỉ có mỗ nhận thấy làm nghề tiểu phu là sướng...

Y vừa ở trong rừng bước ra, đã ngăn người ngay vì thấy một thiếu niên công tử rất đẹp trai đang khoanh tay đứng ở đó.

Công tử trẻ tuổi ấy mặc áo dài trắng, mặt trắng như dôi phấn, mày đen và dài, mắt sáng, ngoài dáng điệu hiên ngang lại thêm vẻ tao nhã nữa.

Tiền phu với vẻ mặt ngơ ngác nhìn Kiểm Phi, hình như y muốn bảo nơi đây không có những nhân vật tao nhã như thế này xuất hiện. Kiểm Phi vừa trông thấy tiểu phu ấy đã vội chấp tay chào, tiểu phu lại càng ngạc nhiên thêm, ấp úng một hồi rồi mới lên tiếng hỏi:

- Vị công tử này chào ai thế ?

Kiểm Phi thấy tiểu phu ấy hai mắt rất sáng, thái dương huyết gồ cao, rõ ràng là một cao thủ nội ngoại công đều thâm hậu, nhưng chàng không muốn nói toạc ra vội, chỉ nho nhã cười hỏi tiếp:

- Xin hỏi bạn, nơi đây có phải là Tùng Vân Phong không ?

Tiểu phu nhìn Kiểm Phi một cái, nghĩ ngợi giây lát rồi cất giọng ô ô hỏi lại:

- Công tử là người ăn học, hỏi thăm núi đó làm chi ?

Tiếp theo đó y lại hỏi thêm:

- Ô ! Công tử làm thế nào mà lên được trên núi cao như thế ?

Y vừa nói vừa dùng bàn tay hộ pháp vuốt ve cái búa bóng nhoáng, trông ít nhất cũng nặng trên ba trăm cân.

Kiểm Phi thấy đại hán thiếu niên ấy ngơ ngẩn một cách đáng yêu, liền nói dối:

- Có một ông cụ tóc rất dài, mặt rất hung ác, nhưng tính tình lại rất hòa khí, gặp tại hạ ở dưới núi, ông ta biết tại hạ rất muốn lên trên núi này du ngoạn, liền bảo tại hạ nhắm mắt lại. Thế là một lát sau, tại hạ đã lên tới được trên này rồi.

Tiểu phu nghe thấy chàng nói như vậy, mặt biến sắc, vội hỏi:

- Ông già ấy mặc quần áo gì ? Còn nói gì nữa không ?

Kiểm Phi liền tả hình dáng của Lục Thiều Ma Quân cho tiểu phu nghe và nói tiếp:

- Ông ta còn bảo là ông ta muốn đi kiếm một người của Bách Độc Môn gì đó !

Tiểu phu nghe thấy chàng nói như thế, mặt đã biến sắc, liền la lên:

-Ồ ! Quả thật là y...

Y chưa nói dứt đã ra tay nhanh như điện chớp, điểm luôn vào yếu huyệt mê của Kiểm Phi và cười ha hả nói:

- Tiểu tử ! Hãy theo lão đi về nơi này một phen đã rồi sẽ nói chuyện sau !

Nói xong, y một tay cắp Kiểm Phi, một tay xách cây búa lớn, đi nhanh như bay, tiến thẳng vào trong rừng phong.

Thì ra Kiểm Phi đã sớm bế huyệt lại nên tiểu phu vừa điểm tay vào chàng đã giả bộ chết giắc, để mặc cho đối phương mang mình đi. Chàng cũng phải phục thềm sức khỏe và khinh công của tiểu phu. Chỉ nghe tiếng gió, chàng cũng biết khinh công của đối thủ rất bá đạo, và toàn đi trên những đường gồ ghề khắp khếnh.

Đi chừng mười dặm, tiểu phu ấy mới phát giác ở trong rừng có người xuất hiện, y liền ngừng chân lại. Y đã thấy có một ông già mặt dài như mặt ngựa, cao lớn vạm vỡ, tuổi chừng năm mươi, ăn mặc rất lịch sự nhảy ra.

Ông già ấy vừa trông thấy tiểu phu, đã cười như điên như khùng hỏi:

- Tiểu tử ! Người có phải là đồ đệ của Độc Tâm tiểu tử không ?

Tiểu phu liền đứng lấy thế để đề phòng, khẽ đặt Kiểm Phi xuống để một bên, rồi mới lạnh lùng hỏi:

- Các hạ có phải là tên đao phủ thủ của Thiết Hồng bang phái tới không ?

Ông già mặc áo rất lịch sự cười ha hả đáp:

- Tiểu tử mau báo danh đi, rồi lãnh cái chết sau.

Tiểu phu giơ cây búa khổng lồ lên, lạnh lùng đáp:

- Ông tổ của người đây tên là Biện Hổ, còn người là cái gì ?

Ông già cười nhạt một tiếng trả lời tiếp:

- Lão phu là Nhạc Lam, phó đường chủ của Bang Sài Đường, tiểu tử mau nộp mạng đi.

Nói xong y giơ chưởng lên trước ngực rồi nhảy xổ lại tấn công luôn.

Biện Hổ nghe thấy đối phương tự nhận là phó đường chủ của Bang Sài Đường, không trả lời nữa, liền rống lên một tiếng thật lớn, múa cây búa khổng lồ xông lại chém vào hai tay của Nhạc Lam liền.

Nhạc Lam thấy vậy kinh hãi, không ngờ đối phương trẻ tuổi như vậy mà có nội lực mạnh đến thế, nên y vội vận hết chân lực, múa song chưởng như vũ như bão nhằm các nơi đại huyệt của Biện Hồ tấn công luôn.

Biện Hồ bỗng thấy áp lực ở bốn bên càng ngày càng nặng, bóng chưởng như núi dồn dập tới, y vội vận chân lực ra, múa cây búa khổng lồ thật nhanh, khiến chưởng phong của đối phương không xông qua được. Trận đấu của hai người kịch liệt khôn tả, cát bụi và đá ở dưới đất đều bị hất tung lên bay mù mịt. Nếu nói về công lực và võ công thâm hậu thì Biện Hồ còn kém Nhạc Lam xa, nhưng Biện Hồ được thiên phú về sức mạnh lạ thường, bề ngoài trông y tuy ngu ngốc nhưng sự thực y rất khôn ngoan, lại thêm ngày thường rất chăm chỉ học tập, nên cây búa của y tuy nặng nề vô cùng, nhưng lúc múa lên nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như một cây búa giả. Nhờ vậy y mới đấu ngang tay với Nhạc Lam.

Kiểm Phi bị Biện Hồ đặt xuống dưới một gốc cây, chàng liền mở hé mắt ra nhìn hai người đấu với nhau, thấy Biện Hồ tuy ít tuổi nhưng dũng mãnh hơn người và cũng khôn ngoan lạ thường.

Nếu nói về chân tài thực học thì dù sao Biện Hồ cũng không địch lại nổi Nhạc Lam, nhưng cây búa nặng hơn ba trăm cân của y giở ra cũng không phải tầm thường. Vả lại hễ gặp nguy, y lại giở một thế búa rất quái dị ra để giải nguy. Nhạc Lam biết đối phương còn kém mình xa, nên cười nhạt và nói:

- Tiểu tử ! Lão tử xem mi đã học được bao nhiêu tài ba của Dư Nhân rồi ?

Đấu tới hiệp thứ năm mươi, Nhạc Lam liền dùng thế "Ác Sài Ty Cốt" chìa mười ngón tay ra nhắm sáu nơi yếu huyệt ở trước Biện Hồ điểm luôn.

Biện Hồ múa tí cây búa, nhắm hai cánh tay của Nhạc Lam chém tới tấp.

Kiểm Phi thấy vậy liền giật mình kinh hãi, tuy chàng không biết thế võ của Nhạc Lam huyền diệu như thế nào nhưng chàng biết nếu tên tiểu phu kia nhắm khuỷu tay của y chém xuống thì y sẽ có bảy thức biến hóa liền. Công lực của tiểu phu đã không bằng y, mà cả ra tay biến thế cũng kém linh hoạt nốt.

Kiểm Phi đang suy nghĩ thì đã thấy búa của Biện Hồ sắp chém tới gần khuỷu tay của Nhạc Lam rồi. Quả nhiên Nhạc Lam đã cười nhạt một tiếng, xoay tay một cái, tay trái của y đã chụp lấy cổ tay đang cầm búa của Biện Hồ, và tay phải thì co lại như nắm cái móc chụp vào mặt đối phương.

Sự thế xảy ra một cách đột ngột như vậy, Biện Hồ giật mình kinh hãi, muốn xoay tay cũng không kịp nữa, vội rống lên một tiếng, giơ chân lên đá luôn vào hạ bộ của Nhạc Lam, đồng thời nhờ cái đạp đó, y xoay tay đưa ngược lưỡi búa lên chém vào cổ của địch thủ.

Nhạc Lam lại cười nhạt một tiếng, chân trái dẫm chặt xuống đất, rồi quay tít người, nhưng khi tới nửa vòng, y đã khom người lại, giơ chưởng lên nhằm cổ chân của đối thủ chém xuống.

Lúc ấy Biện Hồ đã bị đứng vào chỗ thế thua, tay chân mình mấy đều bị ở dưới chưởng đối phương. Đang lúc y co chân lại định xoay lưỡi búa chém vào chân của Nhạc Lam thì Nhạc Lam bỗng quay người, giơ chưởng nhắm đỉnh đầu y đánh mạnh xuống. Nếu để cho Nhạc Lam đánh trúng chưởng đó thì Biện Hồ thế nào cũng chết ngay tại chỗ. Kiếm Phi thấy vậy liền lấy một hòn sỏi vận tiềm lực búng đi.

Đồng thời chàng xoay chưởng lại, đẩy mạnh một cái, kêu đến "cắc" một tiếng, Nhạc Lam bỗng cảm thấy Kỳ môn huyết của mình đau nhức, chân khí liền bị chặn lại, tay của y từ từ buông thõng xuống, chớ không còn hơi sức đâu mà đánh nữa. Biện Hồ yên trí phen này thế nào cũng bị chết, cho nên y nghiêng răng mím môi giơ búa lên chém xuống, chỉ mong lấy lại được vốn liếng, dù có chết cũng không bị thiệt thòi.

Đột nhiên y thấy Nhạc Lam kêu "hự" và có tiếng kêu "cắc", tay của địch thủ từ từ buông xuôi chứ không đánh được nữa, đồng thời y cảm thấy có một luồng sức như kinh, đẩy y ra ngoài xa ba bước, nhưng chiếc búa ớt rong tay y giáng càng nhanh hơn.

- Ối chà !

Sau một tiếng kêu thảm khốc và máu tươi bắn tung tóe, Nhạc Lam bị y chém thành hai mảnh rồi. Nửa mình dưới của Nhạc Lam còn giãy giụa trông rất ghê tởm, còn nửa người trên bị đánh bắn ra ngoài xa ba thước, các thớ thịt vẫn còn rung động.

Biện Hồ không hiểu tại sao, liền dậm bở về phía trước ba bước mới ngừng chân lại được, máu của địch phun vào khắp người y, y giơ tay lên lau chùi máu và mồ hôi, khẽ nói:

- Nguy hiểm thật !

Sau y lại ngơ ngác ngẩng đầu nhìn chung quanh tìm kiếm, rồi lên tiếng hỏi:

- Vị tiền bối nào vừa ra tay giúp Biện Hồ đây ? Xin hiện thân để nhận mấy lạng của Biện Hồ tôi !

Nhưng không thấy ai trả lời hết, y lại lên tiếng nói tiếp:

- Tiểu bối Biện Hồ, là đệ tử cuối cùng của Độc Tâm Tiêu Phu, người chưởng môn của Bách Độc Môn, vừa rồi đã cứu được tiểu bối thoát chết, xin ra đây nhận một lạng của tiểu bối.

Nói xong y chấp tay vái lạy và người quay tít đi một vòng.

Nghĩa là y vái hết mọi nơi, rồi mới ngừng đầu lên lớn tiếng nói tiếp:

- Ngày hôm nay Thiết Hồng bang sẽ đến tiêu diệt Bách Độc Môn, trừ khi tề phái tự nguyện đầu hàng chúng. Sự thể khẩn cấp tiểu bối phải đi ngay đây. Nói xong, y lại vái lạy một cái rồi quay người lại cấp Kiếm Phi lên, vừa cười vừa nói:

- Ta không tin là tiểu tử này không biết một chút võ công nào cả !

Nói xong y liền đi vào phía rừng sâu ngay.

Hồi 22

Ngưu Mao Tiểu Phi

Biện Hồ đi rất nhanh, một lát sau đã đi được mấy dặm đường rồi và đã tới trước một suối nước. Suối này rất trong, cá bơi ở bên dưới đều trông thấy rõ.

Biện Hồ giật mình, vội tiến lên mấy bước, vì vừa thấy bên suối có hai người trung niên, mình dính đầy máu. Hai người ấy chết một cách rất thảm thương, mặt bị băm nát, ngực phanh, ruột gan bị moi ra và cắt đứt từng khúc, khiến ai trông thấy cũng phải buồn nôn buồn mửa.

Biện Hồ đứng đó xem một hồi, bỗng ứa nước mắt ra và khấn thầm rằng:

- Hai vị hãy yên nghỉ đi ! Biện Hồ này sẽ báo thù hộ cho hai vị !

Nói xong y lại đem Kiếm Phi đi, ven theo con suối ấy mà tiến thẳng lên phía trên.

Y lại đi thêm một quãng đường nữa thì đột nhiên lại ngừng chân. Kiếm Phi từ từ mở mắt ra nhìn. Chàng thấy bốn cái xác đen nhánh nằm ngổn ngang ở bên suối, hình như ngộ phải một thứ thuốc độc rất mạnh rồi chết.

Biện Hồ trông thấy những cái xác đó liền cười nhạt một tiếng và nói:

- Bọn chó má của Thiết Hồng bang này thật là đáng chết lắm ! Cho các người bị trúng độc như vậy chết thêm mấy tên nữa !

Nói xong, y lại đi tiếp. Đến tận cùng cái suối thì vừa tới một cái hang động. Suối từ trong hang ấy chảy ra, và chỗ cửa hang cũng lại có mười mấy cái xác chết nằm ngổn ngang. Biện Hồ thấy vậy nóng lòng sốt ruột vô cùng, vội chạy thẳng vào trong hang động, vừa đi vừa lăm bắm chửi:

- Chúng đã tấn công vào tới đây rồi mà lão tử vẫn không hay ! Thật là... khốn nạn... quá !

Không bao lâu, y đã đi sâu vào trong hang động đã nghe thấy tiếng kêu la chém giết rất thảm khốc. Hiển nhiên trận đấu đã khai diễn ở nơi đây. Biện Hồ vừa chửi vừa đi vào tới bên trong, liền đặt Kiếm Phi xuống đất và nói:

- Xin lỗi, bạn hãy nghỉ ở đây một lát để khỏi vướng tay vướng chân mỗ !

Nói xong, y múa tít cây búa xông vào bên trong.

Kiếm Phi cũng ngạc nhiên hết sức và nhận thấy Thiết Hồng bang bá đạo thật, đến tận sào huyệt của người ta mà chém giết phá phách như thế ! Chàng vừa nghĩ vừa đứng

dậy đi nhanh như một cái bóng chạy thẳng vào trong động, càng vào sâu bao nhiêu chàng càng nghe thấy tiếng hò hét chém giết lớn bấy nhiêu và khi vào tới trong đó có xen lẫn cả tiếng mắng chửi của Biện Hồ nữa.

Kiểm Phi biết Bách Độc Môn đã bị Thiết Hồng bang càn quét. Chàng vừa queo sang ngang một cái đã tới cửa hang và thấy nơi đây rất sáng tỏ, bóng người thấp thoáng, tiếng kêu la thảm khốc lại nổi liên tiếp. Chàng hơi suy nghĩ một chút, liền nhảy về phía có tiếng mắng chửi của Biện Hồ. Chàng vừa đi tới cạnh hòn núi giả, thấy Biện Hồ hãy còn cầm cự được, lại quay sang chỗ khác, chàng đột nhiên ngừng chân lại, bụng bảo dạ:

- Ta không biết người nào là của Bách Độc Môn, như vậy làm sao phân biệt được địch với bạn ?

Nghĩ đoạn, chàng lại quay trở lại để nghĩ cách ngấm ngầm trợ giúp Biện Hồ. Chàng trông thấy chỗ cách mình không xa có một cây cổ thụ, liền không do dự gì cả, nhảy lên cành cây nhìn xuống.

Chàng thấy Biện Hồ dũng mãnh khôn tả và đang kịch chiến với hai đại hán cầm đao, nhất thời chưa đến nỗi bị bại, nhưng chàng quay đầu nhìn sang phía khác thấy bốn bên đã thành bể lửa, hiển nhiên Bách Độc Môn đã đại bại, lúc này họ chỉ còn cầm cự được phần nào hay phần nấy thôi.

Chàng không còn chần chừ gì nữa, liền bẻ mấy cành cây, ngắt mười mấy khúc nhỏ bỏ vào trong tay áo, rồi cứ cầm từng cành một nhắm hai đại hán ném luôn, hai đại hán ấy đấu với Biện Hồ đã đuối sức, bỗng nghe phía sau có tiếng gió động, chúng liền nổi giận, lớn tiếng mắng chửi:

- Mẹ kiếp...

Chúng chưa kịp chửi tiếp thì cả hai đã ngã lăn ra và bị luân búa của Biện Hồ chém xuống, máu tươi bắn tung tóe chết tốt.

Biện Hồ giết xong hai tên giặc ấy, ngẩn người ra giây lát rồi khẽ nói:

- Cám ơn !

Rồi y lại quay sang phía khác. Lần này thừa lệnh Thiết Hồng bang chủ tới đây tấn công Bách Độc Môn là thủ hạ của Bang Sài đường, tên nào cũng ác độc khôn tả. Chúng vừa tới hang động này đã ra tay chém giết bừa bãi, thật là thảm khốc vô cùng.

Đường chủ của Bang Sài Đường là Lãnh Diện Bang Sài Triệu Ân, tuổi đã ngoài sáu mươi, người gầy gò bé nhỏ, mặt rỗ, tay cầm một đôi răng cưa trông rất hung ác.

Bách Độc Môn từ khi người chủ môn trước là Vạn Độc Thần Hành Khách Thuần Vu Khoáng bị đẩy vào trong Lang hú cốc rồi, môn phái này cứ yếu dần và nhân số

cũng ít ỏi lắm, nên đường đường là một môn phái mà hôm nay bị một phân đường của người ta đến đánh cho tan rã như thế thì thật là một sự xấu hổ vô cùng.

Nhưng hiện giờ chín đại môn phái cũng không dám gây hấn với Thiết Hồng bang thì thử hỏi những môn phái khác chống lại sao nổi Thiết Hồng bang kia chứ ?

Hãy nói Biện Hồ vác cây búa khổng lồ lớn bước đi vào chỗ có tiếng hò hét chém giết, vừa đi y vừa giết được cũng khá nhiều môn hạ của Bang Sài Đường.

Dần dần vào tới bên trong, Kiếm Phi thấy nhà cửa ở trong đó càng ngày càng nhiều và nhà nào cũng bị đốt cháy, xen lẫn với những tiếng kêu la thảm khốc thật là rùng rợn hết sức.

Đột nhiên có một căn nhà sắp đổ, trong nhà có tiếng kêu thất thanh vọng ra ! Biện Hồ liền gọi rống lên:

- Lục sư huynh ! Biện Hồ đã tới đây !

Nói xong, y múa tít cây búa không quản ngại nguy hiểm xông vào trong căn nhà sắp đổ.

Ở phía sau căn nhà ấy có một đại hán mặc áo vải xám, mình dính đầy máu, tay trái cầm trường kiếm đang khổ chiến với bốn đại hán gầy gò, mặc áo đen. Cánh tay phải của đại hán ấy đã bị chặt đứt, máu ở vết thương chảy ra như suối.

Biện Hồ quát tiếp:

- Những quân chó má này ! Biện gia đã tới đây !

Y vừa nói vừa múa cây búa nhắm bốn người đó chém luôn.

Bốn tên đại hán áo đen ấy cũng không phải là tay tầm thường. Người trung niên lớn tuổi hơn cả liền cười và nói:

- Hừ ! Lại thêm một tên nữa đến nộp mạng.

Đại hán áo xám thấy Biện Hồ tới, tinh thần phấn chấn khôn tả, liền la lên:

- Sư đệ ! Mau... mau... sư phụ đang ở chính đường...

Kiếm Phi thấy vậy biết nếu mình không hiện thân ra thì ngày hôm nay Bách Độc Môn thế nào cũng bị tiêu hủy hết.

Lúc ấy, Biện Hồ đã giúp người sư huynh họ Lục đấu với bốn đại hán áo đen rồi.

Kiếm Phi không dám chậm trễ nữa, vội rút cái khăn trắng ra bịt mặt, rồi giơ tay về phía sau rút cây kiếm vàng có ánh sáng lóe mắt ra múa tít, mồm thì quát lớn:

- Bọn tiểu tử của Thiết Hồng bang ! Ngày tàn của các ngươi đã đến rồi.

Chàng chưa nói dứt đã xông ngay vào đấu trường. Kim Húc thần kiếm của chàng quả thật lợi hại, một người áo đen trông thấy ánh sáng vàng vội la lớn:

- Chúng ta chuồn mau ! Kim Húc lệnh chủ...

Nói xong liền chạy ngay, nhưng tiếc thay y mới chạy được hai bước thì đã kêu la thảm khốc, đầu y bị Kim kiếm chém vỡ làm đôi, ngã lăn ra chết tốt...

Biện Hổ với người sư huynh họ Lục thấy vậy đều ngăn người ra.

Đúng lúc ấy tiếng kêu la thảm khốc lại nổi lên liên tiếp, máu và chân tay gãy văng lên tung tóe, ba đại hán áo đen còn lại đều bị giết chết trong khoảnh khắc.

Biện Hổ càng ngạc nhiên thêm cho tới khi mấy tiếng kêu la thảm thương kia nổi lên y mới giật mình như người nằm mê mới thức tỉnh, vội quay đầu lại nhìn và thấy một cái bóng trắng phi tới. Y mới trông thấy rõ đó là một văn sĩ áo trắng dùng khăn trắng bịt mặt.

Y nhìn kỹ nhận thấy văn sĩ áo trắng này có vẻ quen thuộc lắm, nhưng nhất thời không biết đã gặp ở đâu ? Quả thật y không ngờ chàng lại là thiếu niên anh tuấn mà y đã bắt được hồi nãy. Y đang thắc mắc thì Kiếm Phi đã lấy hai viên thuốc ra đưa cho đại hán họ Lục và nói:

- Uống hai viên thuốc này đi, rồi ra một chỗ vận công ba chu thiên là khỏi liền.

Nói xong chàng quay lại hỏi Biện Hổ:

- Chính đường ở đâu ?

Biện Hổ ấp úng một hồi rồi chỉ tay về phía trước, đáp:

- Ở... ở chỗ kia kìa...

Kiếm Phi lại hỏi tiếp:

- Quần áo của Bách Độc Môn có gì đặc sắc để phân biệt không?

Biện Hổ lắc đầu đáp:

- Không có gì đặc biệt cả !

Đại hán họ Lục đột nhiên cúi mình vái chào Kiếm Phi và nói:

- Gia sư Dư Nhân đang kịch chiến với Bang Sài Đường chủ Triệu Ân, các người hiện ở nơi chính đường, xin đại hiệp tới đó cứu viện cho, tại hạ cảm ơn vô cùng.

Kiếm Phi gật đầu đáp:

- Được, mỗ sẽ đi ngay !

Nói xong, chàng đi vòng qua căn nhà cháy đó, tiến thẳng về phía chính đường.

Biện Hổ chấp tay vái chào sư huynh và nói:

- Sư huynh hãy ở đây nghỉ ngơi, đệ đi về phía trước xem sao !

Nói xong y vác cái búa khổng lồ đi về phía chính đường ngay.

Người sư huynh họ Lục thở dài một tiếng và nói:

- Sự đệ thật là kỳ tài thiên phú, nhưng đáng tiếc... hà...!

Hãy nói Kiếm Phi tiến thẳng vào căn nhà cao lớn nhất và nghe thấy bên trong có tiếng hò hét chém giết vọng ra. Chàng thấy suốt dọc đường đầy những xác chết, tay gãy, chân gãy và máu chảy lai láng trông thật thảm thương không thể tưởng tượng được.

Chàng đi tới trước chính đường đã thấy nơi đó mọi người đang kịch chiến. Chàng đứng xem tình thế của đôi bên một hồi thì bỗng từ xa lại có tiếng kêu la và quát tháo, chàng biết Biện Hồ đã tới nơi và đang đấu thí mạng với kẻ địch.

Lúc ấy chàng còn mãi theo dõi hai người đang đấu với nhau kịch liệt ở phía đằng trước. Hai người đó, một là lão tiều phu chừng sáu mươi, tay cầm một cây búa bữa cùi, còn đối phương cũng là một ông già tuổi trạc sáu mươi, nhưng gầy gò bé nhỏ, tay cầm một đôi khí giới dị hình, có ánh sáng bạc lóng lánh và có đầy răng cưa.

Hai người đối địch với nhau rất kịch liệt và cũng ngang tài nữa, mỗi thế thức của họ đều mạnh khôn tả. Chàng đứng xem một hồi đã đoán biết hai người này thế nào cũng là Dư Nhân với Triệu Ân rồi.

Đồng thời chàng thấy trận đấu của hai người trông như trẻ con đùa giỡn với nhau, nhưng sự thật là hai người đã đấu sức và đấu trí, mỗi một thế công của họ đưa ra đều dồn hết nội lực vào, nhưng khi đối phương vừa ra tay đã biết ngay thế đó mình có thể phá giải rồi hay không. Nếu bị đối phương phá giải thì mình phải thay đổi thế nào để công tiếp.

Cũng vì hai người đấu sức và đấu trí như thế, nên trận đấu hai người rất hao tổn đến nội lực.

Kiếm Phi đứng xem một hồi liền bụng bảo dạ:

- Lạ thật ! Ta ở ngoài động trông thấy mấy người đều bị trúng độc, ta đã yên trí Bách Độc Môn thế nào cũng dùng độc để tấn công địch, nhưng khi vào tới trong này chả lẽ thuốc độc của Bách Độc Môn đã hết linh nghiệm rồi chăng ?

Chàng đang suy nghĩ thì đã nghe có tiếng người quát tháo:

- Biện Hồ tôi đã tới !

Biện Hồ đã múa cây búa hộ pháp xông tới liền. Một ông già áo đỏ, tay cầm đôi bút phán quan, cười nhạt một tiếng, xông lên đấu với y tức thì.

Lúc ấy Dư Nhân vì đầu óc bối rối đã bị đẩy lui ra hai bước và có vẻ cầm cự không nổi.

Kiếm Phi thấy vậy liền múa trường kiếm rú lên một tiếng thật lớn, rồi nhanh như mũi tên nhảy tới và mồm thì quát lớn:

- Ngừng tay lại !

Chàng chưa nói dứt người đã tới nơi.

Biến hóa một cách đột ngột như vậy khiến mọi người có mặt tại đó đều kinh hãi và cùng ngừng tay lui sang một bên tức thì.

Chỉ có Dư Nhân với Triệu Ân vẫn còn đấu nội lực với nhau. Kiếm Phi cười nhạt một tiếng lướt tới bên cạnh.

Hai người đều lo âu vô cùng, không biết người vừa mới tới đó giúp mình hay là kẻ đối địch, nhưng tiếng rú và tiếng quát vừa rồi vẫn còn vang vọng bên tai đủ thấy công lực và nội lực của người đó lợi hại như thế nào, nên cả hai mới sợ nếu người đó là kẻ địch của mình.

Những người có mặt tại đó chỉ có một số ít là nhận ra được thanh kiếm của Kiếm Phi là Kim Húc thần kiếm nên chúng đã xì xào bàn tán với nhau ngay.

Nhất là Dư Nhân và Triệu Ân, hai người tuy đấu chí tử với nhau nhưng mắt vẫn nhòm khắp chung quanh, và đã thấy chàng cầm Kim Húc thần kiếm rồi nên chúng chỉ sợ người đó giúp đối phương thì nguy hiểm cho chúng vô cùng.

Đột nhiên Triệu Ân nghiêng răng mím môi, dùng toàn lực đẩy mạnh ra một cái.

Dư Nhân kêu "hự" một tiếng, cây búa của y đã từ từ hạ thấp xuống, sắc mặt y cũng thấy đỏ bừng.

Y lại cố hết sức định đưa cây búa lên. Hai người đã giở toàn lực ra rồi, nên mồ hôi trên trán đều nhỏ ra như mưa. Thủ hạ của hai người đứng ở khắp chung quanh, xem đều im hơi lặng tiếng trở mắt nhìn và nghĩ thầm:

- Nếu lúc này có người nào giải cứu thì công lực phải cao hơn Dư Nhân với Triệu Ân mới có thể giải được, bằng không chính người ấy sẽ bị thương nặng trước. Nhưng nếu cứ để yên cho hai người này đấu như vậy thì thế nào cũng có một người kiệt sức mà chết...

Vì vậy mọi người đều đứng yên mà xem chứ không ai dám xen vào can thiệp hết.

Đang lúc mọi người không sao phân biệt giữa hai tay cao thủ ai thắng ai bại thì Kiếm Phi đã trông thấy rõ người chưởng môn của Bách Độc Môn lép về và chỉ chống đỡ không thôi, chàng liền nhủ thầm:

- Với công lực của ta không biết có giải được trận đấu cho hai người không ! Và lại hiện giờ trong người ta không còn một chút vết thương nào hết.

Nếu công lực của chàng chỉ thắng nổi một trong hai người đó thôi, vẫn chưa có thể giải cứu được, trừ phi chàng phải trên chân cả hai người, như vậy chàng mới hòng ra tay được.

Chàng đang suy nghĩ đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng chân người rất nhẹ, chàng vội quay đầu lại nhìn thì ra người đó chính là Biện Hồ. Y đứng ở đằng sau nhìn chàng với một vẻ van lơn.

Kiểm Phi khẽ hỏi:

- Người lo âu cho sư phụ phải không ?

Biện Hồ gật đầu khẽ đáp:

- Vâng !

Nói xong y lại nhìn vào trong đấu trường tỏ vẻ hoảng sợ.

Kiểm Phi rất có thiện cảm với thiếu niên này, thấy y hãi sợ như vậy, chàng cũng động lòng thương, nhưng chàng vẫn còn có một điểm vẫn chưa hiểu là Biện Hồ võ công cao siêu, nhưng khi đấu thỉnh thoảng mới giở ra được một thế cao siêu thôi, có lúc lại dần dần khôn tả. Chẳng lẽ y được một người cao minh truyền thụ qua cho một vài thế chẳng ?

Biện Hồ tưởng chàng không nhận lời của mình, liền nắm chặt cây búa, vẻ mặt hăng hái, định liều thân vào cứu sư phụ, rồi y lưỡng lự quyết bước vào trong đấu trường.

Kiểm Phi thấy vậy vội nói:

- Hãy khoan !

Mọi người chỉ thấy một cái bóng trắng và một luồng ánh sáng vàng vọt lên, đồng thời cũng có một luồng sức nhu kinh ngăn cản lối đi của Biện Hồ, rồi cái bóng trắng ấy kèm theo ánh sáng vàng lóe mắt xuất hiện trong đấu trường. Chỉ nghe thấy tiếng kêu "loảng xoảng" đình tai và bóng người thấp thoáng, tiếp theo đó lại có tiếng kêu "ùm ùm", cát bụi bay mù mịt, hai cái bóng người đang đấu bỗng bị đẩy lui ra ngoài tám thước.

Tất cả mọi người có mặt tại đó đều rung mình kinh hãi, và chờ hai cái bóng người kia đứng yên, các người mới nhận ra chính là Dư Nhân với Triệu Ân, và mỗi người đứng ở một chỗ, hình như đang điều công vận khí vậy. Còn ở giữa đấu trường, chỗ hai người vừa đấu với nhau hồi nãy thì có một cái bóng trắng đứng sừng sững tại đó, chờ mọi người bình tĩnh rồi cái bóng trắng mới giơ tay phải lên, mồm thì quát lớn:

- Dư Nhân, người chủ môn của Bách Độc Môn hãy nghe đây !

Mọi người đều nhìn vào cái bóng trắng ấy mới hay đó là một vị văn sĩ dùng khăn trắng bịt mặt, trong gang bàn tay phải của chàng giơ lên có một cái thẻ bằng trúc màu tía, bên trong có khắc rất tinh vi, đó chính là lệnh phù của Vạn Độc Thần Hành Khách Thuần Vu Khoáng, người chủ môn trước kia của Bách Độc Môn vẫn đem theo ở trong người.

Các đệ tử của Bách Độc Môn trông thấy lệnh phù đó đều quỳ xuống vái lạy, chỉ có Dư Nhân là khom lưng chấp tay vái chào và lớn tiếng đáp:

- Tiểu bối Độc Tâm Tiều Tử Dư Nhân xin cung nghinh thừa chỉ lệnh !

Kiểm Phi lớn tiếng nói tiếp:

- Bốn nhân thừa lệnh Thuần Vu lão tiên bối trao trả lệnh phù cho quý phái. Đồng thời hiệp trợ cho quý phái để tiêu diệt trừ kẻ địch đến xâm phạm.

Nói xong chàng ném một cái, chiếc thẻ trúc màu tía tựa như một đạo ô quang, bay tới trước mặt Dư Nhân.

Bách độc lệnh lại trở về với Bách Độc Môn nên các môn đồ đều vui vẻ vô cùng, hoan hô vang động một góc trời.

Thì ra Bách Độc Môn có một lệ do Khai Sơn tổ sư truyền xuống, luật lệ đó là hễ Bách độc lệnh của Bách Độc Môn bị mất thì cấm các đệ tử không được phép dùng chất độc.

Điều lệ ấy vốn dĩ có một ý nghĩa rất sâu sắc, nhưng sau này vì những người trước không nói rõ ra nên không một ai biết rõ thâm ý ấy.

Dư Nhân đỡ lấy Bách độc lệnh liền lớn tiếng đáp:

- Xin cảm ơn !

Đột nhiên Triệu Ân rú lên một tiếng thật dài, tiếp theo đó có tiếng hô chém giết ở bốn bên vọng tới. Sau đó Triệu Ân liền ném hai vật gì vừa tròn vừa có ánh sáng bạc vào mặt Kiếm Phi.

Kiểm Phi cười nhạt một tiếng, lôi cái khăn che mặt xuống, lạnh lùng hỏi:

- Tên nào ngu xuẩn không sợ chết thì lại đây !

Đồng thời tay trái chàng giơ lên gạt hai cái bóng màu bạc kia sang bên và tay phải đưa Kim Húc thần kiếm ra, mọi người chỉ nghe thấy tiếng khí giới và tiếng gió kêu "veo veo", chàng đã xông lại tấn công Triệu Ân rồi.

Lúc đó người của đôi bên lại chém giết nhau tiếp.

Võ công của Triệu Ân cũng lợi hại lắm, đôi khí giới kỳ dị đầy răng của y cũng lợi hại khôn tả. Mỗi khi y múa tít đôi khí giới đó, dù mưa gió cũng không sao lọt vào được. Mỗi lần y xông lại tấn công Kiếm Phi là ít nhất có mười mấy chỗ huyết đạo của Kiếm Phi bị khí giới của y đâm chém, nhưng Kiếm Phi cũng tia ra muôn đạo ánh sáng vàng phản công lại.

Hai người đấu với nhau được ngót hai mươi hiệp thì Kiếm Phi đột nhiên lớn tiếng cười một hồi rồi nói:

- Triệu Ân, ngày hôm nay bốn lệnh chủ tha chết cho ngươi, truyền ngươi về nói với Tà Phong hay là đến tết Trung Thu này bốn lệnh chủ sẽ đến Mạc phủ phó ước.

Triệu Ân cười nhạt đáp:

- Tiểu tử đừng có nói khoác. Ngày hôm nay sang năm...

Y vừa nói tới đó thì Kim Húc thần kiếm đã đâm tới đầu y rồi. Y giật mình kinh hãi, vội lui về phía sau một bước, giơ song đao lên bảo vệ lấy bộ mặt, nhưng đã muộn rồi, chỉ nghe thấy kêu "ối chà" mấy tiếng, máu tươi đã bắn vọt lên như mưa, một cánh tay của y với chiếc khí giới dị hình màu bạc đã bay ra ngoài xa mười mấy trượng.

Tiếp theo đó, cái bóng trắng với thanh kiếm Kim Húc đã bay vào đám đông.

Kiểm Phi đi tới đâu, tiếng kêu la thảm khốc nổi lên tới đó, máu tươi phọt lên như mưa rào, tay chân bị chặt gãy bay tứ tung, bọn người của Thiết Hồng bang bỏ chạy như nước vỡ bờ.

Còn Triệu Ân thì mặt nhợt nhạt, lão đảo mấy cái rồi ngồi phịch xuống đất nhắm mắt dưỡng thần, máu ở tay trái của y chảy ra như suối, y vội giơ chưởng lên điểm vào yếu huyệt để cho máu khỏi chảy rồi nghiêng răng mím môi rú lên một tiếng rất thê thảm, mới đứng dậy đào tẩu ngay.

Chỉ trong nháy mắt, bang chúng của Thiết Hồng bang đều theo Triệu Ân rút lui đào tẩu hết.

Dư Nhân, người chưởng môn của Bách Độc Môn liền giơ tay lên ném những luồng lửa xanh ra, các đệ tử của Bách Độc Môn đều ngừng lại, không đuổi theo chém giết nữa.

Biện Hổ người dính đầy máu tươi chạy tới trước mặt Kiểm Phi quỳ xuống vái lạy.

Kiểm Phi vội đỡ y dậy, vừa cười vừa hỏi:

- Chú em họ Biện làm gì thế ?

Biện Hổ chỉ cảm thấy một luồng sức như kinh đỡ mình đứng thẳng lên, không sao quỳ được nữa. Y hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, mãi mãi y mới ấp úng nói được:

- Đặng tiền bối! Xin tha thứ cho tiểu bối vừa rồi... đường đột...

Kiểm Phi vừa cười vừa đáp:

- Kẻ không biết không có tội !

Lúc ấy tình hình trong cốc thật là bi đát khôn tả, đâu đâu cũng có người bị thương kêu la rên rĩ.

Dưới ánh sáng lửa, tuy bang chúng của Thiết Hồng bang đã bỏ đi rồi, nhưng nơi lập nghiệp của Bách Độc Môn đã bị phá hủy rất nhiều.

Dư Nhân dặn bảo các đệ tử quét dọn và tu sửa mọi nơi qua loa, rồi mời Kiếm Phi đến một căn nhà chưa bị phá hủy và đốt cháy để nghỉ ngơi, uống nước.

Kiếm Phi khiêm tốn rồi nói:

- Tại hạ còn có việc bận phải đi làm ngay, chờ khi nào làm xong sẽ quay trở lại bái vọng.

Nói xong, chàng lại móc túi lấy cuốn độc kinh với những di vật của Vạn Độc Thần Hành Khách đã giao cho mình mà đưa lại cho Dư Nhân.

Dư Nhân cảm động vô cùng, đỡ lấy di vật của người chủ môn trước, nước mắt nhỏ ròng xuống như mưa, rồi với giọng run run nói:

- Bách Độc Môn được Đặng đại hiệp ban ơn cho như vậy, chúng tôi cảm ơn vô cùng, sau này nếu đại hiệp có cần sai bảo điều gì, đại hiệp chỉ cần ra lệnh thì dù nhảy vào trong đồng lửa, chúng tôi cũng không dám từ nan...

Kiếm Phi vội đáp:

- Dư huynh chớ có nói như thế ! Nếu sau này đệ có cần gì giúp đỡ, thế nào cũng phải nhờ đến huynh một tay !

Dư Nhân suy nghĩ một hồi lại nói tiếp:

- Bách Độc Môn sau này ở trên giang hồ lại trở nên một Bách Độc Môn thật sự.

Lúc ấy Biện Hổ đột nhiên quỳ trước mặt Dư Nhân, hình như muốn yêu cầu điều gì vậy.

Dư Nhân kêu "ồ" một tiếng rồi nói với Kiếm Phi:

- Đệ có một việc này muốn yêu cầu đại hiệp, không biết đại hiệp có vui lòng nhận lời cho không?....

- o O o -